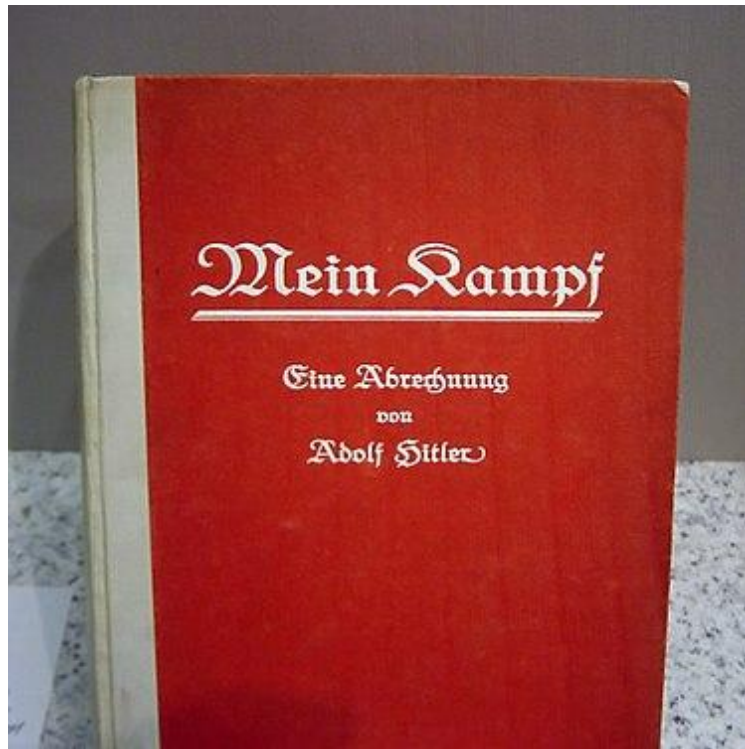

מיין קאמפף למתחילים

תקציר של מיין קאמפף עם הערות והבהרות

צבי יוליאן רובין
BA, מדעי הרוח והחברה, האוניברסיטה הפתוחה
rubin.tzvi@gmail.com

המהדורה הראשונה של מיין קאמפף – 1925

תוכן עניינים

מבוא – צבי יוליאן רובין 3

מיין קאמפף

- 5 הסיבות לכתיבת הספר – מתוך ההקדמה של היטלר
6 צוק העיתים – מתוך ההקדמה של המתרגם (James Murphy)

חלק א – חשבון נפש

- 7 בית ההורים
8 ימי וינה – תקופת ההתמחות
11 מרחב מחייה
13 מלחמת העולם
15 הסיבות להתמוטטות הרייך השני
17 תורת הגזע
22 הקמת המפלגה הנאצית

חלק ב – התנועה הנציונל-סוציאליסטית

- 24 המדינה
25 אזרחות ונתינות במדינת העם
25 האיגודים המקצועיים
26 המנהיג ומדינת העם האידיאלית
27 תפיסת עולם, ארגון ותעמולה
28 בריתות מדיניות של גרמניה לאחר המלחמה
29 הזכות להגנה עצמית

נושאים שונים

- 31 היטלר על היהודים
31 היטלר על ההמונים
32 היטלר על פוליטיקה ופוליטיקאים
32 היטלר על דת
33 אמרות שפר
33 ניצני שואה
33 קוריוז

נספחים

- 34 אישיותו של אדולף היטלר
35 הבנאליות של הרוע
36 הסיבות לשואה
37 ייחודיותה של השואה
37 מיין קאמפף כיצירה ספרותית
38 הגיגים לא מחייבים

מבוא

צבי יוליאן רובין

מיין קאמפף הוא ספר חובה לכל מי שמתעניין בשואה, מלחמת העולם השנייה ותולדות אירופה והעולם במאה ה-20 בהיות היטלר הדמות הפוליטית הדומיננטית של תקופה זו. במיוחד ברור שאי אפשר להבין את השואה בלי הכרת אישיותו של אדולף היטלר.

רבות נאמר ונכתב על דמותו המסקרנת והחריגה של היטלר, אך נדמה שהדרך הטובה ביותר לתהות על קנקנו של האיש זה לגעת בדבר עצמו – ספרו האוטוביוגרפי "מיין קאמפף" (*Mein Kampf*, בגרמנית: "מאבקי").

הכרך הראשון והשני פורסמו ב-1925 וב-1926, סך הכול 720 עמודים. את הכרך הראשון כתב היטלר בזמן ישיבתו בכלא לנדסברג בעקבות ניסיון ההפיכה הכושל של הפוטש במרתף הבירה במינכן, בשנת 1923, ואת השני לאחר שחרורו מהכלא. את שני הכרכים הכתיב למזכירו רודולף ה.ס. בספר פירט היטלר את משנתו הפוליטית ותוכניותיו לעתידה של גרמניה.

כבר שנים שאני משתעשע ברעיון לקרוא את הספר מאחר שברור שהאיש הוא האישיות הפוליטית היסטורית הדומיננטית של החצי הראשון של המאה ה-20, גם אם לשלילה, וגם משום שהורי הם ניצולי שואה. אולי סתם סקרנות אינטלקטואלית.

את הרעיון דחיתי חזור ודחו אולי מהסיבה שהספר מוצג כיצירה ארוכה ומשמימה עד כדי כך שאפילו בכירי המפלגה הנאצית לא הצליחו לקרוא אותו עד תומו (לפחות ככה האגדה מספרת).

בקיץ 2014, בעקבות ביקור באתרי השואה בפולין, הרעיון תפס תאוצה אך רק באביב 2016 הרעיון קרם עור וגידים.

רגשות מנוגדים התרוצצו בקרבי, לאורך קריאת הספר, שכן מצד אחד ברור היה לי שאני מתעמק במשנתו של האיש שגרם למותם של עשרה מבני משפחתי בשואה ולעוד מיליונים, ומצד שני אני חייב להודות שזהו הספר היחיד שקראתי שנתן לי את ההרגשה שאני נוגע בהיסטוריה עצמה גם אם בצד האפל שלה.

למען הגילוי הנאות, אינני מומחה בתחום וכל הידע שלי בנושא מגיע מבית הספר, קריאה מזדמנת של עיתונים ותוכניות רדיו וטלביזיה, ביקורים באושוויץ ויד ושם ומעט מהאוניברסיטה – כמו רובנו. מלבד זאת קראתי בעברית, לפני שנים רבות, את "עלייתו ונפילתו של הרייך השלישי" של ויליאם שיירר, ו"היטלר – דיוקנו של לא איש" של יואכים פסט, כך שמומחה גדול אני לא.

בכל זאת חשבתי שגם הגיגים של הדיוט מן השורה יכולים להוסיף להבנתו של האיש, ואולי דווקא משום כך.

אף על פי ששפת אימי הייתה גרמנית, לצערי עם עלייתנו לארץ השפה הלכה ודעכה, גם מפאת לחץ סביבתי, וכך נמנע ממני, לאכזבתי, לקרוא את *Mein Kampf* במקור. מאחר שהתרגומים המעטים לעברית הם חלקיים (כמו התרגום של דן ירון בעריכת פרופ' משה

צימרמן וד"ר עודד היילברונר) נאלצתי לפנות לאחד התרגומים לאנגלית כדי לקרוא את הגרסה המלאה.

באנגלית קיימים מספר תרגומים מלאים ולכל אחד מהם יתרונות וחסרונות. אני בחרתי לקרוא את התרגום המקוון של James Murphy מ-1939 מאחר שזו הגרסה היחידה בשפה האנגלית שאושרה על ידי רשויות גרמניה הנאצית (חיסרון?) וזהו גם התרגום היחיד שמוזכר בבריטניקה.

את הספר קראתי במשך כארבעה חודשים, במנות של עשרה עמודים ליום לערך, שגם זה היה לא קל בהתחשב באופיו המסורבל של הספר.

מהר מאוד הבנתי שאם לא ארשום את עיקרי הדברים הרבה לא יישאר עימי עם תום הקריאה. ספרון (מאמר) זה הוא התוצר של רישומים ורשמים אלה ולא של שאיפה להציג תזה מלומדת. זו גם הסיבה שאין הפניות למראי מקום, כמו שהכתיבה המדעית מחייבת, וגם ההערות שרשמתי לעצמי, תוך כדי קריאה כדי לברר סוגיות שונות שלא היו נהירות לי, מופיעות תוך כדי הצגת הדברים.

במאמר זה יוצגו נושאים מתורגמים לעברית או מתומצתים מפי אומרם, לפי נושאים שחופפים לפרקי הספר בדרך כלל. לעיתים הדברים ייראו לקורא כמסורבלים, אך לא תמיד האשמה בי מאחר שזהו סגנון הכתיבה של היטלר, שאותו רציתי לשמר במידת האפשר.

הנושאים שהעליתי בחכתי הם לא תמיד החשובים ביותר אלא לעיתים אלה שענייניו אותי באופן אישי.

עמדתי בפני דילמה לא פשוטה שכן מצד אחד רצוי לקצר אך מצד שני חסכנות יתר תמוס את אישיותו של האיש. הספר הוא כבן רבע מליון מלים ובספרון זה התכנסתי לכדי 5% מכך כולל מבוא, סיכום והערות שלי המודגשות בצבע חום.

הקורא צריך להביא בחשבון שהאירועים ההיסטוריים מתוארים בספר מתוך ההשקפה הסובייקטיבית של היטלר וגם מתוך קרבה כרונולוגית ורגשית לאירועים, וחלק מהדברים נראים אחרת ממרחק של זמן.

יש להביא בחשבון שמאמר זה מסתמך רק על הספר עצמו, שהוא מקור ראשוני (כמעט, מאחר שמדובר בתרגום), בלי להיעזר במקורות משניים, מאוחרים יותר, במטרה לגבש דעה בלתי אמצעית על הספר ומחברו.

בסוף אני אנסה להתמודד על מספר שאלות ונושאים מתבקשים:

1. האישיות של היטלר
2. מדוע התרחשה השואה?
3. האם השואה ייחודית?
4. *Mein Kampf* כיצירה ספרותית

[הערות מחבר מאמר זה מודגשות בצבע חום](#)

מיין קאמפף

אדולף היטלר

הסיבות לכתיבת הספר - מתוך ההקדמה של היטלר

את *Mein Kampf* כתב אדולף היטלר בזמן ישיבתו בכלא לנדסברג אחרי שנשפט ב-1923 עקב ניסיון לקומם את העם הגרמני, כדבריו (ה-"פוטש במרתף הבירה").

מטרת הספר לתאר את מטרות תנועתו הפוליטית של היטלר וגם את התפתחותה. מטרה נוספת היא להזים את השקרים שהעיתונות היהודית פרסמה אודותיו.

אף על פי שהיטלר מודע שלמילה המדוברת יש הרבה יותר השפעה מאשר למילה הכתובה, וכל תנועה פוליטית גדולה חייבת את צמיחתה לנואמים גדולים ולא לכותבים גדולים, בכל זאת לדברים כתובים יש חשיבות בהצגת דוקטרינה מסודרת.

היטלר מקדיש את הכרך הראשון, מבין השניים, לזכר שישה עשר חברי מפלגתו שנפלו בפוטש.

(הפוטש היה ניסיון הפיכה כושל של היטלר נגד השלטון המרכזי בגרמניה, בשנת 1923, שבו ניסה עם גורמים לאומניים נוספים, להשתלט על מינכן, בירת מדינת בוואריה, ולאחר מכן על גרמניה כולה כפי שעשה שנה לפני כן בניטו מוסוליני באיטליה ב"מצעד על רומא". הפוטש כשל, והיטלר נשפט לחמש שנות מאסר אך בפועל ריצה רק תשעה חודשים. למרות הכישלון הצורב, הפוטש העלה את היטלר למעמד של דמות מרכזית בפוליטיקה הגרמנית והוא הגיע למסקנה חשובה בעקבותיו – שאת השלטון בגרמניה יש לכבוש רק באמצעים דמוקרטיים. הסיבות לפוטש: ב-1923 הצרפתים כבשו את חבל הרוהר, עקב אי יכולתה של גרמניה לשלם פיצויים בהתאם לחוזה ורסאי, במטרה לגבות את החובות תוך ניצול מרבצי הפחם העשירים של החבל. בספטמבר 1923 הודיעה ממשלת גרמניה על חידוש תשלום פיצויי המלחמה ועל הפסקת פעולות ההתנגדות בחבל הרוהר. הודעה זו גרמה לזעם רב בחוגים לאומניים, שהיו חזקים במיוחד בבוואריה והיה גם חשש שבוואריה תפרוש מגרמניה (מה שהיטלר ניסה למנוע). גם האצת ההיפר-אינפלציה בגרמניה עוררה רגשות אנטי-רפובליקניים (רפובליקת ויימאר) בציבור. המושג "הפוטש במרתף הבירה" הופיע מאוחר יותר ונפוץ בשפה האנגלית ואילו בגרמנית נקרא *Hitlerputsch* (הפוטש של היטלר). "פוטש" אינו מוזכר, מטבע הדברים, ב-*Mein Kampf*, בהקשר זה, מאחר של"פוטש" יש משמעות שלילית כמו "מרד" או "הפיכה" ואילו היטלר מתייחס למעשהו כאל התקוממות – המחבר.)

צוק העיתים - מתוך ההקדמה של המתרגם James Murphy

היטלר כתב את הכרך הראשון לאחר שנכלא בבית כלא בבוואריה. כיצד הגיע לשם ומדוע? התשובה לשאלה זו חשובה מאחר שהספר דן בנסיבות אלה, שדרבנו אותו לכתוב בהשפעת סערת רגשות עזה שטלטלה אותו עקב אירועי התקופה. הבנת אירועים אלה חיונית כדי לשפוט נכונה את הספר.

גרמניה הגיעה לשפל הגדול ביותר בתולדותיה כשהצרפתים כבשו ב-1923 את חבל הרוהר, עתיר הפחם מידי גרמניה, וכן מספר ערים נוספות בארץ הריין – בדומה לנפוליון שכבש את ממלכת גרמניה (הקיסרות הרומית הקדושה) ב-1806. אין זה מקרה שהיטלר הגדיר את צרפת כגדולת אויבותיה של גרמניה.

באותו הזמן נעשה ניסיון בבוואריה לפרוש מגרמניה ולייסד ממלכה קתולית בחסות צרפת – כמו שנפוליון עשה מאה שנים קודם בהעניקו לבוואריה מעמד של ממלכה. מאחר שהתוכניות קרמו עור וגידים והפורשים היו על סף הכרזת הפרישה מגרמניה, היטלר ניסה למנוע זאת בעזרת פלוגות הסער שלו מה שהביאו לכלא. מאז הכיבוש של נפוליון החלום של גרמנים רבים, כולל ביסמרק, היה לאחד מחדש את גרמניה ואוסטריה על ידי קריעת אוסטריה מבית הבסבורג (אוסטריה-הונגריה). חשש סביר היה שאם פרישת בוואריה מגרמניה תתממש אז לא מן הנמנע שיווצר גוש קתולי משותף של בוואריה ואוסטריה, שיהיה תחת השפעה צרפתית, וזה יהיה למעשה סופה של גרמניה.

(במאה השנים שלפני ה"פוטש במרתף הבירה", מספר אירועים היסטוריים טראומטיים, שהיטלר מזכיר ב-*Mein Kampf*, השאירו אותותיהם בקרב גרמנים רבים, כולל היטלר עצמו – מה שהיווה נדבך מרכזי באישיותו ובמניעיו של האיש. כיבוש ממלכת גרמניה ב-1806 על ידי נפוליון שם קץ לקיסרות הרומית הקדושה בת אלף השנים. במלחמת צרפת-גרמניה (פרוסיה) של 1870-71 הצרפתים נחלו תבוסה וכתוצאה הושלם תהליך איחודה של גרמניה בראשות אוטו פון ביסמרק. צרפת המובסת נאלצה להעביר לגרמניה את מחוז אלזס-לורן ולשלם פיצויים כבדים. המלחמה גרמה למרירות ולאיבה בין גרמניה לצרפת במיוחד בגלל שטחי המריבה של אלזס-לורן מה שהיווה את אחת הסיבות העיקריות לפריצת מלחמת העולם הראשונה ב-1914. בנובמבר 1918 גרמניה חתמה על הסכם כניעה בקרון רכבת ליד פריז, מה שבעיני גרמנים רבים נתפס כ"תקיעת סכין בגב" על ידי "פושעי נובמבר". ב-1919 נחתם חוזה וורסאי המשפיל שבמסגרתו נדרשה גרמניה לשלם פיצויים כבדים למדינות ההסכמה המנצחות ואלזס-לורן הוחזרה לצרפת. ב-1923 נכבש חבל הרוהר בידי צרפת והתעורר גם החשש שבוואריה תפרוש מגרמניה, עקב כך, ומכאן הדרך ל"פוטש במרתף הבירה" הייתה קצרה (ראה למעלה) – המחבר.)

חלק א חשבון נפש

בית ההורים

היטלר ראה כסמלית את העובדה שנולד בעיירת גבול (Braunau am Inn) שבין אוסטריה לגרמניה – שתי מדינות גרמניות שהוא ראה כהכרחי להביא לאיחודן מחדש תחת דגל אחד.

בתור תלמיד בית ספר התעניין במיוחד בגיאוגרפיה, היסטוריה ונושאים צבאיים. התמיהה אותו העובדה שבמלחמת גרמניה-צרפת (1870-71) לא כל הגרמנים לקחו חלק ובמיוחד הטרידה אותו השאלה: מדוע אוסטריה לא השתתפה במלחמה זו לצד גרמניה?

לדעת היטלר, אוסטריה (כחלק מאוסטריה-הונגריה הרב-לאומית) לא הייתה מדינה גרמנית מאחר שהגרמנים האוסטרים היו צריכים לנהל מאבק יום-יומי כדי לשמר את בתי הספר שלהם ושפתם. החוגים הגרמנים באוסטריה ניהלו מאבק, בין כותלי בתי הספר, כדי לחזק את נפש הילדים שסירבו לשיר שירים לא גרמניים, העריצו גיבורים גרמניים, ענדו סמלים גרמניים וקיבלו בחדווה את העונש הכרוך בכך. היטלר, בתור תלמיד בית ספר, השתתף במאבקים אלה תוך ענידת פרחי דרדר כחול (cornflower), סמל גרמני, ולבישת בגדים בצבעי הדגל הגרמני – שחור-אדום-זהב. הילדים ברכו זה את זה עם *Heil!* (ברכת שלום) ושרו במקום את ההמנון האוסטרו-הונגרי את ההמנון הגרמני *Deutschland über alles* (גרמניה מעל הכול). בפעם הראשונה הבין את ההבדל בין נאמנות לכתר (האוסטרו-הונגרי) לבין נאמנות ללאום (הגרמני). בתקופה זו היטלר נהיה לאומני. יותר ויותר שנא את המדינה שכה פגעה בגרמנים ובגרמניות תוך העדפת לאומים אחרים ובראשם הצ'כים. הוא הגיע למסקנה שפירוק האימפריה האוסטרו-הונגרית היא תנאי הכרחי להגנה על גרמניה (כדי להביא לאיחוד של אוסטריה עם גרמניה במטרה לחזק את האלמנט הגרמני באירופה – המחבר).

(ניקח לדוגמה את היהודים שאצלם תופעת הנאמנות לכתר בלטה ביתר שאת, ומסיבות מובנות. סבי וסבתי, מצד אימי, נולדו באוסטריה-הונגריה בעיר בשם צ'רנוביץ שנמצאת כיום באוקראינה. בנוסף לזהותם התרבותית הגרמנית / אוסטרית הם חשו כצ'רנוביצרים (על שם העיר) בתוספת המשמעותית "נאמנים לקיסר". למרות שאימי נולדה בצ'רנוביץ לאחר שסופחה לממלכת רומניה, היא הזכירה בילדותי רבות ובהערכה את שמו של פרנץ יוזף, הקיסר האוסטרו-הונגרי הבולט שהיטיב עם היהודים ושזכה בפיהם בהערצה לכינוי הקיסר"ה – הקיסר ירום הודו. אין זה מקרה שיהודי צ'רנוביץ בני התרבות הגרמנית התגייסו בהתלהבות לצבא האוסטרי במלחמת העולם הראשונה מתוך אהבה והערצה לקיסר. מותו של פרנץ יוזף ב-1916 היה ליום אבל בקרב היהודים וגם לאחר שצ'רנוביץ סופחה לממלכת רומניה פרנץ יוזף המשיך להיות הקיסר ללא קשר לזהותם של שליטי בוקרשט, מה שהרומנים לא אהבו באופן מיוחד – המחבר.)

היטלר ביכה על כך שלא לכל הגרמנים היה את המזל הטוב להשתייך לאימפריה של ביסמרק (הרייך השני).

בתקופה זו הוא החל לצפות באופרות של ווגנר שכבשו את נשמתו.

בתור ילד רצה להיות צייר אבל כעבור זמן נמשך לארכיטקטורה משום שחשב שזה שלב נוסף בהתפתחות כשרון הציור שלו (היטלר לא התקבל לאקדמיה לציור – המחבר).

בהקשר זה, יש לציין שיחסיו עם אביו, בגיל ההתבגרות, היו מתוחים משום שאדולף הצעיר רצה להיות צייר אך לאביו היו תוכניות אחרות לגביו, ושלח אותו לבית ספר תיכון בתקווה שיהיה ברבות הימים עובד מדינה כמוהו. היטלר עשה הכול כדי להיכשל בלימודים בתקווה שזה מה שישכנע את אביו שהוא נמצא בבית הספר הלא נכון.

רצה הגורל ושני הוריו נפטרו, ובגיל צעיר (18) עזב היטלר לוינה כדי לשפר את מצבו הכלכלי ולחפש את עתידו, אך לא בתור פקיד ממשלתי כמו שהיה אביו.

ימי וינה – תקופת ההתמחות

התקופה המכוננת של אדולף היטלר הייתה ימי וינה שאותם הוא מכנה "תקופת ההתמחות".

(תפיסת עולמו של היטלר, כפי שבאה לידי ביטוי בספרו, עוצבה בימי חמש שנות שהותו בווינה (1908-1912) שהייתה הבירה של האימפריה האוסטרו-הונגרית הרב-לאומית – המחבר).

הנחת היסוד של היטלר הייתה שהלאום הוא המצע הטבעי להתפתחותו התרבותית של האדם והרס הלאום יביא עליו כליה. תרבות קוסמופוליטית רב-תרבותית באופן מובנה תהיה דלה ושטחית, ותתרכז במספר מצומצם של ערכים אוניברסאליים שמקורם באו, ותהיה נעדרת את כל האלמנטים התרבותיים והלאומיים העמוקים כמו שפה, אומנות, פולקלור, אגדות עם, דת, היסטוריה, וכו'.

(מושג חשוב אצל היטלר הוא ה-Volk (לאום, עם או גזע) הכולל את כל העמים דוברי הגרמנית, מושג העומד בניגוד לתפיסה הסוציאליסטית שחילקה את האוכלוסייה למעמדות – המחבר).

לאור העיון בנעשה באימפריה הרב-לאומית שבה חי, המסקנה המיידית הייתה שהאידיאולוגיה הסוציאל-דמוקרטית (מרקסיזם, סוציאליזם, בולשביזם) השלטת בהיותה אידיאולוגיה על-לאומית קוסמופוליטית, היא הגורם הראשי בהרס הגרמניות באימפריה מאחר שיצרה, באופן טבעי, העדפה ללאומים שונים, כמו הצ'כים, מאחר שהגרמנים היו מיעוט.

(הסוציאל-דמוקרטים האוסטרים והגרמנים דאז אמצו את שמם באופן מטעה כדי לקרוץ לגורמים דמוקרטיים מתונים כשלמעשה מדובר היה באידיאולוגיה מרכזי-סוציאליסטית דוגמטית. גם היטלר משתמש רבות בשם זה – המחבר).

לדעת היטלר, אין ערך למדינה שבה הנאמנות נתונה לשושלת – כמו זו ההבסבורגית ששלטה באימפריה האוסטרו-הונגרית – ולא ללאום.

היטלר מציג עצמו כתומך נלהב בזכויות עובדים אך לא על חשבון הלאומיות הגרמנית. הוא מאשים את הבורגנות הגרמנית (מעמד הביניים) בתרומתה לעליית הסוציאל-דמוקרטיה בהתעלמה מהצורך להעניק זכויות סוציאליות לעובדים מה שהביא לנהירה המונית לזרועות הסוציאליסטים.

(היטלר היה בעד זכויות סוציאליות לעובדים כדי להעצים את העם הגרמני ובמובן מצומצם זה הוא היה סוציאליסט, אך הוא היה מתנגד חריף לסוציאליזם בתור אידיאולוגיה מרקסיסטית על-לאומית שדגלה במלחמת מעמדות מה שלדעתו יהרוס את הלאומיות הגרמנית. מכאן ברור מדוע היטלר קרא למפלגה הנאצית שהקים "מפלגת הפועלים הגרמנית הלאומית-סוציאליסטית" – המחבר.)

על בסיס טינתו הרבה לסוציאל-דמוקרטים הוא פיתח שנאה יוקדת ליהודים בהיותם מראשי מפלגה זו ומפציצה הראשיים של האידיאולוגיה ההרסנית שלה, לדעתו, במיוחד בעיתונות היונאית.

לפי דבריו, הוא לא נשא עמו שום דעות קדומות נגד היהודים לפני ימי וינה, ולמעשה בעיר הולדתו הוא לא פגש יהודי מעולם. בימי וינה הוא התחיל לתהות האם היהודים הם גרמנים בעלי דת שונה (כמו שהיו גרמנים קתולים וגרמנים פרוטסטנטים) או שמה הם לא גרמנים כלל גם בגלל הלבוש השונה שלהם (היהודים הדתיים – המחבר).

בסופו של עניין היטלר מתוודה שעקב מה שראו עיניו בווינה הוא לא מתבייש להודות שהיה לאנטישמי מושבע.

היטלר צפה בישיבות פרלמנט רבות בווינה והגיע למסקנה שהשיטה הפרלמנטרית דמוקרטית לא מתפקדת משום שקשה להגיע להכרעות מאחר שגורמים רבים מושכים לכיוונים שונים עקב ההרכב הרב-לאומי של הנציגים וגם מסיבות אינטרסנטיות. מסקנתו היא שהשיטה הרצויה צריכה לאפשר תפקוד של מנהיג סמכותי שיוכל לקבל הכרעות. הוא מדבר על מנהיג דמוקרטי ולא מאמין במשטר דיקטטורי ואפילו מרחיק לכת ומגדיר עצמו כדמוקרט מושבע (אם זה לא היה עצוב, זה היה מצחיק – המחבר).

לאור מה שראו עיניו בפרלמנט ובפוליטיקה באוסטריה היטלר מגיע למסקנה שמנהיג צריך להיות איתן בדעתו ולא לשנותה על פי אינטרסים זמניים. את השקפת עולמו (*Weltanschauung*) המנהיג צריך לעצב תוך עיון ממושך במציאות וברגע שיצק את תפיסת עולמו היא צריכה ללוותו עד סוף דרכו הפוליטית. לדעת היטלר, רוב הפוליטיקאים של זמנו מושחתים וחסרי עקרונות מנחים.

(היטלר משתמש רבות במושג *Weltanschauung* שפירושו "תפיסת עולם", אך בגרמנית הכוונה היא למערכת שלמה של ערכים הכוללת ערכים אנושיים, תרבותיים, דתיים, פוליטיים, כלכליים וכו'. למעשה מדובר במערכת ערכים טוטליטרית שעניינה הקיום האנושי בכללותו. דוגמה לתפיסות חובקות עולם כאלה אפשר לראות בדתות הגדולות, בסוציאליזם וגם בנציונל-סוציאליזם של היטלר. המושג *Weltanschauung* מופיע 82 פעם ב"מין קאמפף", מה שממחיש את חשיבות המושג בחשיבתו של היטלר – המחבר.)

היטלר מנתח באיזמל מנתחים את סוד כישלונה של המפלגה הפאן-גרמנית האוסטרית, שדגלה ברעיונות לאומיים דומים לשלו, ומגיע למסקנה שכישלונה נבע מכך שמנהיגי המפלגה לא הבינו את החשיבות של יצירת קשר בלתי אמצעי עם ההמונים באמצעות נאומי חוצות ולא רק באמצעות נאומים חסרי ערך בפרלמנט שממילא לא משפיעים על אף אחד. היטלר מבין את החשיבות של ההפעלה הישירה של ההמונים לצורך הבאתם לקלפי עם פתק ההצבעה הנכון.

היטלר עומד על חשיבות הנאום פנים אל פנים בפני ההמונים, בניגוד לחומר כתוב. לדעתו, הנאום מאפשר לנואם לחוש את הקהל ולהתאים עצמו בהתאם. אם הדברים לא הובנו כהלכה, הנואם יכול לחזור עליהם באיטיות. אם הנואם מבחין בהתנגדות לרעיונותיו הוא יכול להמשיך לחזור שוב ושוב על טיעונו עד שיחוש שהקהל איתו. על התנגדות עניינית ניתן להתגבר בקלות, בעזרת חזרות על הדברים, אבל על התנגדות רגשית קשה יותר להתגבר, ורק נאום פנים אל פנים יכול לעשות את זה – מה שחומר כתוב לא יכול להניב. צריך להביא בחשבון שלרוב הציבור אין סבלנות לקרוא מאמרים כתובים. רק נואם מנוסה יכול לכתוב דברים שיכולים להשפיע. החומר הכתוב של המרכזיסטים, ובמיוחד עיתונים, הצליח שכן נואמי רחוב ותועמלנים מסיתים הכינו כבר את הקרקע. שום מהפכה לא התחילה בדברים כתובים ובדברי פילוסופיה. המהפכה הצרפתית והמהפכה הרוסית הונעו על ידי נואמי רחוב.

יש חשיבות לנאומים בפני ההמונים שכן ההמון נותן הרגשת ביטחון למאזין וגורר אותו אל תוך חיקו החמים של הרוב **(אם כולם חושבים ככה, אז זה כנראה נכון – המחבר.)**

יש נואמים מעטים היכולים לדבר ביעילות בפני אנשים פשוטים היום, ומחר באותה היעילות בפני פרופסורים וסטודנטים באוניברסיטה. אבל הנואם הגדול באמת הוא זה היכול לנאום בו זמנית בפני קהל משולב של פשוטי עם ואינטלקטואלים ולהלהיב את שתי הקבוצות באותו הנושא ובאותה המידה.

את רוב ביקורתו היטלר מטיח בשלטון בוינה אך גם את גרמניה הוא לא פוטר בכלום. הוא תוקף את מערכת החינוך הגרמנית, שהייתה תחת שלטון סוציאליסטי מאז 1918, בשימה דגש על ערכים אוניברסליים כמו דמוקרטיה וסמכות המדינה ופחות דגש על ערכים לאומיים שהם צריכים להיות בסדר עדיפות ראשון.

היטלר לא חוסך את שבט לשונו גם מהגורמים הדתיים באומרו ששתי הכנסיות הנוצריות, זו הפרוטסטנטית וזו הקתולית, במקום להילחם נגד אלו שפוגעים בגזע הארי מעדיפות להילחם זו בזו. אף על פי שהתפיסה הפרוטסטנטית יותר אוהדת את הרעיונות הלאומיים הגרמנים הרי גם כנסייה זו נכשלת כשהיא צריכה לצאת למאבק נגד היהודים מאחר שהיא סובלת מקיבעון מחשבתי ביחסה אליהם ולא מסוגלת להסתגל למציאות המשתנה.

בתחום האישי היטלר חי בוינה חיי עוני והתפרנס ממכירת ציורים אך הוא מודה על כך שהושלך אל תוך עולם של עוני ועליבות מאחר שכך יצא לו להכיר את האנשים שהיה אמור להילחם עבורם מאוחר יותר. **(ניתן לשער שהתנאים הקשים שבהם היטלר חי ברחובות וינה עודדו את התפתחות האנטישמיות בתפיסתו – המחבר.)**

עיקר מסקנותיו מתקופה זו הן שלמדינה האוסטרו-הונגרית, הדו-ראשית, אין שום סיכוי לשרוד ובטח שלא לגרעין הגרמני שבתוכה. כל זאת מאחר שהגורמים הדתיים, כמו הכנסייה הקתולית, מפעילים יותר שיקולים דתיים מאשר גרמניים והמפלגות הרלבנטיות כמו המפלגה הפאן-גרמנית, שזיהתה היטב את שורשי הבעיה (יהודים, סוציאליסטים), דרכי פעולתה לא יעילות בהתרכזות בפעילות פרלמנטרית עקרה והזנחת ההמונים.

מפלגה שמעוניינת לתקוף ביעילות יריב פוליטי ואת האידיאולוגיה שלו צריכה להציע אידיאולוגיה חלופית, במקרה זה לסוציאל-דמוקרטיה, מה שהמפלגה הפאן-גרמנית לא ידעה לעשות.

לעומת זאת המפלגה הנוצרית-סוציאליסטית האוסטרית אומנם ידעה לפנות להמונים באמצעות הסוציאליזם אך לא שמה בראש מענייה עקרונות לאומיים.

היטלר מגיע למסקנה שיש צורך בהקמת מפלגה לאומית גרמנית אמיתית שתהיה נקייה מהחסרונות של המפלגות הקיימות. כדי שהמיעוט הגרמני באימפריה ההבסבורגית ישרוד יש צורך באיחוד עם גרמניה שמבחינת היטלר זה יהיה הגשמת חלום שכן ידורו בכפיפה אחת ארץ הולדתו (אוסטריה) ומולדתו התרבותית גרמניה. את העקרונות להקמת המפלגה העתידית שלו הוא למד ברחובות וינה.

היטלר מגיע למסקנה שהמקום הטבעי בשבילו לחיות זו גרמניה שרק שם הוא יוכל להרגיש כמו גרמני.

מרחב מחייה

היטלר הגיע למינכן ב-1912 מתוך אכזבה מהנעשה באימפריה ההבסבורגית הדו-ראשית, כפי שהוא כינה אותה. בפעם הראשונה בחייו הרגיש כמו גרמני לכל דבר גם מאחר שהניב הגרמני המדובר במינכן היה הרבה יותר קרוב לזה של כפר הולדתו שבאוסטריה מאשר לזה הנהוג בווינה.

במינכן היטלר החל לחשוב על עתיד העם (*Volk*) הגרמני בכללותו והגיע למסקנה שעקב הריבוי הטבעי הגרמני הגדול יהיה צורך במרחב מחייה (*Lebensraum*) שיספק את צורכי האוכלוסייה ההולכת וגדלה ויאפשר ישוב גרמנים באזורים חדשים.

(מרחב מחייה (*Lebensraum*) הוא מרכיב חשוב באידיאולוגיה הנאצית ואחד מהעקרונות הפוליטיים המרכזיים שהובילו את אדולף היטלר לכיבושים במזרח אירופה – המחבר.)

היטלר שולל מספר פתרונות פציפיסטיים לבעיית מרחב המחייה תוך שימוש באלמנטים דרוויניסטים שרווחו בתקופתו (**דרווין ו"מוצא המינים" לא מוזכרים כלל ב-*Mein Kampf* – המחבר.**)

היטלר שולל את הפתרון הרווח של הגבלת ילודה יזומה, להתמודדות עם הריבוי הטבעי של העם הגרמני, שכן לפי תפיסתו הדרוויניסטית, זו התערבות במעשה המרכבה של הטבע, מה שימנע את "הישרדות הכשירים ביותר" שכן מלחמת קיום טבעית תביא בהכרח להקטנת האוכלוסייה, ומאחר שרק "הכשירים" ישרדו זה יביא להשבחת הגזע.

היטלר לא מאמין בפתרונות מדעיים שיביאו לפריצות דרך בתחום החקלאות ויספקו את צורכי האוכלוסייה ההולכת וגדלה מאחר שלדעתו ההתפתחות המדעית מוגבלת ואינה אין-סופית **(נראה שנכון להיום היטלר טעה (המהפכה הירוקה) – המחבר.)**

רכישת מושבות מחוץ לאירופה, זה לא רעיון מעשי, שכן אזורים נידחים לא מתאימים לישוב גרמנים וכן מהסיבה שזה יכול לעורר מלחמה עם אנגליה שהיטלר מאוד לא רצה בכך.

פתרון פציפיסטי נוסף, שהיה פופולארי בגרמניה של ימיו, היה כיבוש העולם באופן כלכלי, תעשייתי ומסחרי. גם רעיון זה היטלר פוסל על הסף שכן זה יכול להביא להתנגשות בלתי נמנעת עם אנגליה וכן שהדוגמה האנגלית מוכיחה שלא קיים פתרון כזה בדרכי שלום, כמו שהמציעים טוענים, אלא רק בדרכים אלימות כפי שאנגליה נהגה כשפילסה דרכה בכוח

החרב לכיבושים מסחריים ברחבי העולם ולשליטה על מושבות (צחוק הגורל שאחרי מלחמת העולם השנייה הגרמנים והיפנים השתלטו על העולם באמצעים כלכליים – המחבר.)

לאחר בחינת כל האופציות הקיימות, היטלר מגיע למסקנה שמרחב מחייה גרמני ייתכן רק באירופה ובמיוחד במזרחה שכן רק שם קיימים מרחבים גדולים של אדמה פורייה ומחצבים, כמו ברוסיה ואוקראינה, ורק שם יהיה אפשר ליישב את המוני הגרמנים שיפלטו עקב הצפיפות בגרמניה.

היטלר מבין שמטרה זו תושג רק בכיבוש אלים של המזרח ולשם כך הגרמנים יצטרכו להתנער מהפציפיזם המזיק שדבק בהם ובמיוחד נכון הדבר לגבי המוני העם הגרמני אשר צייתנותם וכניעותם תואמת לחסך שלהם באינטליגנציה, כדבריו.

היטלר רואה באנגלים בני ברית לשם השגת מטרותיו שכן לטעמו גם הם מבינים שאין לגרמנים שום אלטרנטיבה אחרת אלא להתרחב מזרחה ובתמורה הוא מציע להגיע עמם להסדר שלפיו גרמניה תמנע מפגיעה באינטרסים אנגליים ברחבי העולם, וכדי להוכיח את כוונותיה הטובות הוא מציע שגרמניה תמנע מבניית צי גדול.

גרמניה אינה מעצמה מאחר שהיא חסרת עורף גיאוגרפי, בניגוד לשאר המעצמות כמו ארצות הברית, בריטניה, רוסיה וסין. עורף נחוץ כדי להבטיח את קיומו של העם הגרמני לא רק מבחינה כלכלית – חקלאות ואספקת מחצבים – אלא גם מבחינה צבאית.

היטלר טוען שכדי שגרמניה תוכל למלא אחר יעודה ככוח המבשר של התרבות האנושית, וכדי להבטיח את קיומו של העם הגרמני, זה מצריך יותר שטח כדי שהפרופורציות בין אוכלוסיה ושטח, גם אם לא יגיעו לאלה של בריטניה וארצות הברית, יספקו עורף כלכלי וצבאי איתן. אם זה לא יקרה, גרמניה לא רק שלא תהיה מעצמה, היא גם תפסיק להתקיים מאחר שעמים אחרים ישעבדו אותה.

היטלר מתנגד לגבולות גרמניה של 1914 מאחר שלטעמו זה מעט מדי וחבל לשפוך דם גרמני רב על הישג חסר משמעות, מה שעלול לספק חלק מהגרמנים, ולאחרים זה יוציא מהמפרשים את הרצון להיאבק למען מרחב מחייה אמיתי שמתאים לצורכי גרמניה.

(גבולות גרמניה של 1914 (הרייך השני) היו יותר רחבים מגבולות גרמניה בזמן כתיבת מיין קאמפף וכללו גם שטחים מצרפת, פולין ורוסיה – המחבר.)

רוסיה נהנתה רבות מכישוריהם הארגוניים של אלמנטים גרמניים, בהנהגה הרוסית, ולכן רוסיה שגשגה אבל משהגיעו הבולשביקים הם דחקו הצידה את האלמנטים הגרמניים ואת מקומם תפסו היהודים ולכן רוסיה המזוהמת גזעית לא מתאימה לשמש בעלת ברית ראויה לגרמניה הארית. מאחר שרוסיה נמצאת בשלבי התפוררות (גם בגלל זיהום הגזע), היא ומדינות החסות שלה, במזרח, מתאימות לשמש כמרחב המחיה של הגרמנים.

רוסיה היא דוגמה לכך שגזע נחות יכול ליהנות מקיומם של אלמנטים גרמנים מפותחים יותר, מבחינה גזעית, בקרבו.

(מדובר בגרמנים-בלטים, שהם גרמנים אתניים שהתיישבו באסטוניה ובלטביה, ואחרי כיבושן על ידי האימפריה הרוסית, בתחילת המאה ה-18, גרמנים-בלטים תרמו רבות לקידום המדע והתרבות של רוסיה – המחבר.)

אומה זוכה באדמתה בגלל עוצמתה ככובש וחולשת הנכבש ורק זכות הכוח מקנה קניין על אדמה. שום כוח עליון לא הבטיח אדמה לשום אומה וגם לא לאומה הגרמנית. אם אומה מחזיקה באדמות, בשום מקום לא כתוב שזה נצחי. לכן העם הגרמני יצטרך להרחיב את מרחב המחיה בכוח החרב.

מלחמת העולם

(היטלר קורא למלחמת העולם הראשונה "המלחמה", "המלחמה הגדולה" או "מלחמת העולם", מאחר שבזמן כתיבת הספר מלחמת העולם השנייה עוד לא הגיע זמנה – המחבר.)

בימי מלחמת העולם, שבמסגרתה היטלר גויס לצבא ואף נפצע, הוא למד את חשיבות התעמולה ומגיע למסקנה שתעמולה יעילה שמטרתה לכבוש את ההמונים, שתפיסתם מוגבלת, צריכה להיות בנויה על תוכן מוגבל וסיסמאות קצרות וקליטות החוזרות על עצמן. אך מצד שני הוא מבין שתעמולה שמבוססת על שקרים גמורים סופה להיכשל ולהשיג את ההיפך. לדוגמה הוא מביא את התעמולה הגרמנית שציירה את חיילי מדינות ההסכמה כחסרי יכולת ומוטיבציה, מה שלבסוף הוכח כלא נכון בעליל כשהחייל הגרמני פגש בשדה הקרב את זה האנגלי, מה שגרם לדמורליזציה בצבא הגרמני. מאידך גיסא, תעמולה אפקטיבית חייבת להיות לא אובייקטיבית ותומכת באופן עקבי בצד הנכון ומבוססת על חלקי אמיתות ובשום פנים ואופן לא על שקרים גמורים.

היטלר מאשים את היהודים והסוציאליסטים בנטיעת האמונה השקרית שאסונה של גרמניה נבע במלחמה מהכישלון הצבאי ולא היא, לדעתו. רפיון העורף והקשר שקשרו היהודים והסוציאליסטים הם אלה שהובילו למפלה הצבאית – הם היו עיקר הבעיה של גרמניה. את זה השיגו המלעזים בהפיצם שקרים גדולים שההמונים נוטים לאמץ. אדם מן הישוב משקר בשקרים גדולים מאחר שהוא מתבייש להשתמש בכאלה כי איש לא יאמין לגוזמאות מרחיקות לכת. לכן, לדעת היטלר, תעמולה שמתבססת על שקרים גדולים אפקטיבית מאחר שההמונים לא מעלים בדעתם שמדובר בשקר גדול, גם אם הוא נראה כזה, מאחר שהם עצמם נמנעים מלהשתמש בהם וחושבים שאחרים ינהגו כמותם מפאת המבוכה. גם אם יוכח שאכן מדובר בשקר גדול, ההמונים יטו להאמין שההוכחה עצמה לא נכונה והשקר הגדול הוא למעשה אמת. לעומת זאת, קל להפריך שקר קטן מאחר שההמונים בעצמם משתמשים בהם בחיי היום יום ולכן זה רק הגיוני מבחינתם שגם אחרים יעשו כך.

(לכאורה סתירה בין שתי הפסקאות האחרונות. אך הפסקה הראשונה עניינה שקר גמור שבמוקדם או במאוחר יעמוד מול האמת העירומה, כמו יכולתם של החיילים האנגלים בשדה הקרב, ואילו הפסקה השנייה מדברת על שקרים ערטילאיים שיהיה קשה להפריכם מאחר שהם יותר בגדר ספקולציה, ונושא לוויכוח, כמו הסיבות לתבוסת גרמניה במלחמה – המחבר.)

כשהיטלר מנתח את הסיבות לתבוסה הגרמנית במלחמה הוא מצביע על הקנוניה (תקיעת סכין בגב) שאורגנה על ידי הסוציאל-דמוקרטים (מרקסיסטים) והיהודים ביזמם שביתה במפעלי התחמושת הגרמניים, והחלשת עמידות העורף במלחמה באמצעות תעמולה תבוסתנית הטוענת שהמלחמה לא משרתת את מטרות העם הגרמני בתואנה שעדיף פתרון הסכסוך בדרכי שלום.

"תקיעת סכין בגב" היא תיאוריית קשר שרווחה ברפובליקת ויימאר ובגרמניה הנאצית, ולפיה התבוסה הגרמנית במלחמת העולם הראשונה נגרמה בשל בגידתם ו"תקיעת סכין בגב האומה" של היהודים, המרקסיסטים, הבונים החופשיים וגורמים נוספים שפעלו בגרמניה. מקור האגדה הוא במפקדי הצבא הגרמני בזמן המלחמה, הינדנבורג ולודנדורף, מאחר שלצבא הגרמני היה קושי להודות בתבוסה ולכן חיפשו שער לעזאזל להטיל עליו את האשמה – גורמי שמאל ויהודים היו קורבן נוח. ב-*Mein Kampf* לא מופיעה המושג "תקיעת סכין בגב" ובמקום זאת היטלר משתמש במושגים: בגידה, קשר, מזימה וכו'. אומנם מצבו של הצבא הגרמני בחזית היה, למראית עין סביר, ולא היה לכאורה הכרח צבאי להיכנע למדינות ההסכמה, כמו שזה קרה בהפתעה גמורה, מה שהכניס את היטלר וגרמנים רבים לסערת רגשות עזה. האמת היא שהצבא הגרמני עדיין נמצא היה על אדמת צרפת כשגרמניה נכנעה, אך הגרמנים איבדו את תקוותם לנצח, לנוכח זרימת הכוחות האמריקניים הרעננים למערכה. רווחה התפיסה בגרמניה שכניעה עדיפה על פני המשך מלחמה חסרת סיכוי מאחר שיהיה ניתן להשיג מהאמריקאים תנאי כניעה נוחים הרבה יותר ממה שניתן יהיה להשיג מהצרפתים ומהבריטים – המחבר.)

היטלר לא חוסך את שבט לשונו מהבורגנות הגרמנית, שלדעתו, גם היא אשמה בתבוסות עקב רעיונות פציפיסטיים שחדרו לתוכה.

היטלר מאשים את הסוציאל-דמוקרטים בהתפרצות המרד בצי הגרמני שהיה אחד הגורמים המרכזיים שהובילו לתבוסה הלא מתבקשת במלחמה, פירוק הקיסרות, הדחת הקיסר והקמת רפובליקת ויימאר הסוציאליסטית.

(מרד המלחים הגרמנים בקיל התחיל סמוך לסוף מלחמת העולם הראשונה, עקב מצבה הקשה של גרמניה במלחמה. המרד התפשט ברחבי גרמניה והיה חוליה בשרשרת המאורעות שהובילו בסופו של דבר למהפכה, שמקורה בחוגי השמאל, אשר שמה קץ למשטר הקיסרי, בישרה את כניעת גרמניה והקמת רפובליקת ויימאר – המחבר.)

חוזה ברסט-ליטובסק, שהביא הישגים רבים לגרמניה מול רוסיה, חצי שנה לפני תום המלחמה, נתפס בחלקים גדולים של הציבור הגרמני, בגלל השפעות מרכזיסטיות על חלקים נרחבים מדעת הקהל, כמעשה נפשע ותוקפנות מצד גרמניה כלפי השלום העולמי.

הסכם וורסאי המשפיל ניתפס בעיני חוגים סוציאליסטיים בגרמניה כעונש ראוי לגרמניה על חוזה ברסט-ליטובסק. רבים בציבור הגרמני הצדיקו את הסכמי וורסאי והתנגדו להעברת ביקורת עליו.

(חוזה ברסט-ליטובסק היה חוזה שלום שנחתם ב-1918, כחצי שנה לפני תום המלחמה, בין רוסיה למעצמות המרכז וסיים את מעורבותה של רוסיה במלחמת העולם הראשונה. חוזה זה, שהיה ניצחון גדול לגרמניה, הביא לעצמאות לטביה, ליטא, פולין, אוקראינה, אסטוניה ופינלנד וכן תשלום פיצויים מצד רוסיה למעצמות המרכז. אפשר לראות כאן חיזוק מה לתומכים בתיאוריית הקשר של "תקיעת סכין בגב" שכן עולה מחוזה זה שלפחות הרוסים העריכו שמצבה של גרמניה, כחצי שנה לפני תום המלחמה, היה טוב למדי אך, כאמור, חצי שנה מאוחר יותר התמונה השתנתה עם הגעת הכוחות האמריקאיים לזירה – המחבר.)

לאחר המלחמה היטלר נשלח, בתור חייל, לסדרת הרצאות שמטרתן עקירת ההשפעה המרכזיסטית מתוך הצבא. בהרצאות אלו הוא מגיע למסקנה שמטרת המרכזיזם להרוס את הכלכלות הלאומיות ולהכפיף אותן להון הבין-לאומי שבשליטת היהודים.

במסגרת הרצאות אלו מתגלה לראשונה הכושר הרטורי המפותח שאפיין את היטלר במשך כל הקריירה שלו.

עם תום המלחמה, היטלר החל להכין עצמו לקריירה פוליטית, בחברת חברים קרובים, והקמת תנועה שתהיה יותר מסתם מפלגה פוליטית במטרה להילחם בסוציאליזם-דמוקרטיים שכן, לדעתו, המפלגות הקיימות לא מסוגלות לעשות זאת.

הסיבות להתמוטטות הרייך השני

"הרייך השני" זה שם נוסף לקיסרות הגרמנית מראשית כינונה כמדינת לאום ב-1871, לאחר איחוד גרמניה על ידי ביסמרק, וסופה בהתפטרותו של הקייזר (קיסר) וילהלם השני ב-1918 עם תום מלחמת העולם הראשונה בעקבות תבוסת גרמניה – עת הוקמה רפובליקת ויימאר. הרייך הראשון זו האימפריה הרומית הקדושה – המחבר.)

היטלר פוסל את התבוסה בשדה הקרב כגורם שהביא להתמוטטות גרמניה אלא מוצא גורמים עמוקים יותר לכך.

מלבד הסיבות הרגילות המוזכרות למעלה (יהודים, סוציאליסטים, תקיעת סכין בגב) היטלר רואה במחלת העגבת (סיפיליס), שפשטה בציבור, את אחד הגורמים המנוונים של הגזע הגרמני מה שבא לידי ביטוי, לדעתו, בחוסים הרבים בבתי חולים לחולי רוח ולידת ילדים חולים ופגומים מה שהחליש את הגזע. היטלר מאשים את הזנות, שפשטה בעם הגרמני, כאחריות להפצת מחלת העגבת. לדעתו, הזנות מקורה בממוניזציה / יהודיזציה של חיי הנישואין מאחר שנישואין שלא מבוססים על אהבת אמת נותנים לגיטימציה לזנות. כדי להילחם בזנות הוא מציע נישואין בגיל מוקדם, אך זה בלתי אפשרי מאחר שהממשל הגרמני לא פתר את בעיות הדיור שיאפשרו לזוגות צעירים להקים משפחה. למוסד הנישואין אין ערך כשלעצמו, כי אם אמור לשמש כלי לשימור הגזע. הפתרון המוחלט לבעיית העגבת – לבודד את החולים, שלא ניתנים לריפוי, כדי שלא ימשיכו להדביק אחרים. (ניצנים ראשונים לרעיון מחנות הריכוז – המחבר.)

היטלר מאשים את מערכת החינוך הגרמנית, שלפני המלחמה, בניוון שפגע בעם הגרמני והיה אחד מגורמי התבוסה וההשפלה במלחמה. לדעתו, החינוך הגרמני עודד הקניית ידע, ובהצלחה מרובה, אך נכשל בהקניית יכולות מעשיות ועיצוב האישיות כמו חוש האחריות, כוח הרצון ונאמנות ללאום – חינוך לערכים.

האומנות המודרנית, כמו הקוביזם והדאדאיזם, תרמה אף היא לניוון העם הגרמני שכן מדובר באומנות מנוונת תרבות מטבעה. הוא קורא לסוגי אומנות אלו אמנות בולשביקית והסכנה הטמונה בהם שהם מתיימרים תחת דגל החדשנות למחוק את כל ההישגים התרבותיים של העבר. לדעת היטלר תרבות צריכה להתפתח באופן הדרגתי מתוך העבר התרבותי ולא למחוק אותו (בלי פיקאסו ודאלי... – המחבר).

היטלר מבכה על כך שבערים הגרמניות הגדולות אין מספיק מונומנטים מרשימים המייצגים ומסמלים את האתוס של העם הגרמני. (רמז ליצר הבניה של היטלר – המחבר.)

היטלר מונה גורמים נוספים, לנפילת הרייך השני, ובין היתר שליטת היהודים בעיתונות ובדרכי התעמולה – מה ששלטונות גרמניה לא הבינו. היהודים הפיצו את השקר אודות המיליטריזם הגרמני והטילו את האשמה לכישלון על מפקדי הצבא שהם היו היחידים

שנלחמו בשביל גרמניה, בעוד בני בריתם הסוציאליסטים, של היהודים, תקעו סכין בגב האומה במונעם באמצעות שביתות את האמצעים הדרושים מהצבא הגרמני כדי לנצח.

גם מקומו של הפרלמנט הגרמני לא נפקד מרשימת הגורמים שהחלישו את גרמניה. הפרלמנט לא תפקד והכול התנהל בין כתליו סביב סחר מכר, בריחה מאחריות, אינטרסים אישיים, נאומים אין-סופיים חסרי כל תכלית, ותככים.

יחסו של היטלר לדת חיובי מאחר שלדעתו ההמונים, שהם לא פילוסופים מטבעם, זקוקים לה כדי לנהל חיים מוסריים במטרה לשמור על הסדר החברתי. הוא מאשים את שתי הכנסיות הגרמניות המרכזיות, הקתולית והפרוטסטנטית, שהן יוצאות למשימות מיסיונריות באסיה ובאפריקה אך מאבדות את המאמינים מבית ובזה מחלישות את אחד הכוחות המלכדים של החברה הגרמנית. גם כך המיסיונרים הגרמנים לא מצליחים בהפצת הנצרות ולעומת זאת המוחמדזם (אסלאם) מצליח הרבה יותר (אין חדש תחת השמש – המחבר.) עם זאת היטלר לא מתלהב מפעילות של מפלגות דתיות בפוליטיקה.

(מעניין שגם קארל מרכס, אבי המרכסיזם השנוא על היטלר, לא מעריך גדול של חוכמת ההמונים באומרו ש"הדת היא האופיום של ההמונים". דעה דומה מביעה אף הרמב"ם, במורה נבוכים, באומרו, שההמונים זקוקים לדת כדי לשמר את הסדר הציבורי – המחבר.)

לעומת החסרונות של המערכת הגרמנית, שצוינו למעלה, היטלר מציין גורמים חיוביים מאזנים, שלפני המלחמה, כמו המונרכיה שהבטיחה יציבות, תקינות פעילותם של מוסדות השלטון ודמות הקיסר ששימשה כסמל מאחד.

מוסד גרמני נוסף שהיטלר מהלל זה הצבא שעודד את החינוך לנחישות, אחריות, אומץ והקרבה בניגוד גמור לנעשה בפרלמנט. הצבא תרם לאחדות הגרמנית בזה שלא חינך לאחוות עמים אלה לגיבוש ההבנה שיש לסמוך על הלכידות הגרמנית הפנימית.

היטלר מהלל את השירות הציבורי הגרמני שהיה מאורגן היטב ויעיל הרבה יותר מאשר במדינות אחרות.

על המונרכיה, הצבא והשירות הציבורי, נבנתה העוצמה הגרמנית שלפני המלחמה – גורמים המגלמים את סמכותיות המדינה.

כמו כן, היטלר משבח את הכלכלה הגרמנית המצליחה שסיפקה עצמאות כלכלית לפני המלחמה.

מדינות רבות סבלו מהחסרונות של גרמניה (יהודים, בולשביקים, פרלמנטים לא מתפקדים) ואפילו במידה גדולה יותר, ולמרות זאת מדינות אלו לא התמוטטו בשעת משבר. אם ניקח בחשבון שחסרונות אלו אוזנו בגרמניה על ידי שלושת מוסדות המדינה המוצלחים שצוינו לעיל, שלעיתים היו יעילים יותר מאשר אצל עמים אחרים, הרי יש לחפש את שורשי הכישלון במקום אחר. היטלר טוען שהבעיה נובעת מההתעלמות בגרמניה מבעיית הגזע וחשיבותה להתפתחות עמים, מאחר שסוד ההצלחה טמון בשימור הגזע ובזה גרמניה כשלה.

תורת הגזע

(בעשרת הפרקים הראשונים של *Mein Kampf* מתגלה לנו "אדולף" כלאומן גזעני קטן שרבים כמותו הסתובבו אז באירופה. את עיקר ביקורתו הוא מטיח בסוציאל-דמוקרטים תוך השמעת ביקורת לגיטימית למדי על תפיסת עולמם האוניברסאלית העל-לאומית. הביקורת על היהודים היא יותר פועל יוצא משיתוף הפעולה שלהם עם הסוציאליסטים. האנטישמיות ההיטלראית די שגרתית ובמינונים קטנים יחסית, תוך השמעת הקלישאות הרגילות בדבר תאוות הבצע של היהודים ושליטתם בעיתונות ובעולם. עתה, בפרק 11 של החלק הראשון של מיין קאמפף, מתגלה לעינינו "היטלר" (הוא כבר לא אדולף) בהציעו תורת גזע בוטה, פסאודו-מדעית ומופרכת מיסודה, תוך כדי השמעת הערות אנטישמיות משתלחות, ארסיות ודמוניות כלפי היהודים. בפרק זה הבולשביקים יורדים מהבמה ואת מקומם תופסים באופן בלבדי היהודים כאויבי ומחריבי העם הגרמני והאנושות כולה – המחבר.)

תורת הגזע של היטלר מתבססת על העובדה שבעלי חיים בטבע מזדווגים עם בני מינם ששייכים לאותו המין (species) וכל אימת שהם חורגים מנוהג זה, ומזדווגים מחוץ למין, הרי הטבע מתעב זאת וכתוצאה הצאצאים עקרים או בעלי פוריות מוגבלת כשברוב המקרים הצאצאים אף עמידים פחות למחלות וישנה החלשות כללית של הגזע.

מכאן היטלר מפליג ומסיק שגם הזדווגות בין בני אדם מגזעים שונים היא בניגוד לרצון הטבע והתוצאה תהיה החלשות וניוון הגזע האנושי, מבחינה פיזית ומנטאלית, ובמיוחד יפגעו הגזעים המפותחים, נושאי התרבות האנושית, מה שימנע את תוכנית העל של הטבע והיא השכלול האבולוציוני של האדם.

(למראית עין זה נשמע אולי הגיוני גם אם לא תקין מבחינה פוליטית, אך היטלר מתעלם, בידועין או שלא בידועין, מכך שהאדם, על גזעיו השונים, מסווג לא רק לאותו מין (species) אלא אפילו לאותו תת מין (subspecies) מבחינה טקסונומית (*Homo sapiens sapiens*). כך שברור שלא חל על ההזדווגות בין בני אדם מגזעים שונים אותו הכלל שחל על הזדווגות בין בעלי חיים ממינים שונים (לדוגמה: סוס וחמור) שהיטלר שם בבסיס התיאוריה הפסאודו-מדעית שלו, מה עוד שבני אדם ממוצא מעורב פוריים לא פחות מאנשים בעלי מוצא אחיד. ניסיון החיים המצטבר מורה שבני אדם ממוצא מעורב לא רק שהם לא מוצלחים פחות מבני אדם אחרים, אלא לעיתים קרובות אף יותר. אומנם לא תמיד אפשרי להשליך מכלבים על בני אדם אך כחומר למחשבה אציין שכלבים גזעיים משמרים בקרבם, לעיתים קרובות, מחלות שונות האופייניות לגזע והם בדרך כלל בריאים פחות מכלבים מעורבים – המחבר.)

התוצר של הזדווגות בין שני מינים לא שווים בהכרח יהיה צאצאים מוחלשים (חלשים יותר מהמין החזק מבין השניים) מה שנמצא בניגוד לשאיפת הטבע לשיפור החיים. לדידו של היטלר, מלחמת ההישרדות היא שמצעידה את התרבות האנושית קדימה. כך למשל עוני הקרקע דוחף את החזקים למציאת פתרונות והתקדמות ואילו את החלשים זה ידרדר לתת-תזונה על כל תוצאותיה. כך זה גם בטבע כשהמאבק להישרדות משאיר מאחור את החלש והזכר החזק תהיה לו הזדמנות גדולה יותר להביא לעולם צאצאים בדמותו מאחר שינצח בקרב על השגת נקבה לצורכי התרבות.

היטלר בונה תילי תילים על היסודות הרעועים של תורתו וטוען באמצעות הוכחות מפוקפקות שכל התרבויות הגדולות של העבר דעכו בגלל זיהום הדם של הגזע.

לדידו, הגזע הארי הוא נושא הדגל של התרבות האנושית ויוצרה. הוא האור באפלה שיאפשר למין האנושי לשלוט ביצורי הטבע האחרים, ואם הגזע הארי יעלם הרי הכול יהפך למדבר שממה.

(על פי האידיאולוגיה הנאצית בראש פירמידת העמים עומדים העמים האריים הטהורים שכוללים את העמים הנורדיים של צפון אירופה: גרמניה, אנגליה, הולנד וסקנדינביה – המחבר.)

שיעבוד העמים הנחותים איפשר לגזע הארי לבנות את התרבות האנושית בהתאם לתנאי הקרקע והאקלים תוך שימוש מושכל בהם ככוח עבודה.

מבחינתו, הבסיס של התרבות האנושית במיטבה נובע מן המוח היווני (התרבות היוונית הקדומה) והכישורים הטבטוניים (שבטים גרמניים המרכיבים את הגזע הארי). לדעתו היפנים התקדמו לא מפני שיצרו משהו משלהם אלא כי אמצו את ההתפתחות המדעית הכבירה, שמקורה באירופה ובארצות הברית – בקרב העמים האריים.

התכונה הכי חשובה של הגזע הארי זו לא היכולת האינטלקטואלית כי אם יכולת ההקרבה העצמית, אפילו של החיים, למען הכלל, כי רק בדרך זו אפשר לשמר את התרבות האנושית. הקרבה זו היא תוצאה של אידיאליזם, שהוא תנאי יסודי לצמיחת התרבות האנושית, כשהעבודה הקשה יחד עם יכולת שכלית משופרת הם הבסיס ליצירת תרבות. שום אינטלקט נעדר אידיאליזם, שהוא יצירתיות פנימית, לא יכול להוביל להישגים תרבותיים מרשימים. אידיאליזם זה מוביל את האדם הארי להכרה אינטואיטיבית לבעוט ברעיונות פציפיסטיים שמנוגדים לטבע ומונעים את התפתחות התרבות האנושית.

מבחינה זו היהודי מציג את הניגוד הגמור לארי. היהודי לא יצר שום דבר מקורי משל עצמו ואת כל היצירתיות המזויפת שלו אימץ בצורה ערמומית משל אחרים מאחר שהוא חסר את הרוח האידיאליסטית ולוקה ברוח ההקרבה למען הכלל. הסולידאריות של הכלל היהודי קיימת רק ברגע של סכנה משותפת אך ברגע שהסכנה חלפה האנוכיות משתלטת על היהודים, כל אחד לנפשו, והם נלחמים באכזריות אחד בשני **(נשמע מוכר?)**

זו הסיבה שליהודים אין מדינה משלהם מאחר שמדינה דורשת מידה רבה של הקרבה עצמית אידיאליסטית, לא רק בזמן סכנה, ועבודה קשה שהיהודים חסרים – תנאים הכרחיים ליצירת תרבות **(ב-1948 הוקמה מדינת ישראל)**.

היהודים לא יצרו שום דבר מקורי במוסיקה או בארכיטקטורה והכול נגנב מאחרים. העיתונות שנשלטת בידי היהודים משכנעת, בשטיפות מוח, את הציבור שאכן מדובר ביצירה יהודית מקורית.

היהודי הוא אפילו לא נווד מאחר שלנווד יש חוש מינימאלי לעבודה, מה שהביא יותר מאוחר להתפתחות התרבות. היהודי הוא טפיל שניזון מהמצע של אחרים. תופעת ההתפשטות היהודית נושאת אופי טפילי כשהיהודי תמיד מחפש לעצמו שדות מרעה חדשים כמושא לטפילותו. היהודי מתפשט כמו חיידק ממאיר. היהודי הוא ערפד ובמוקדם או מאוחר העמים שארחו אותו ידממו למוות. היהודי חי במדינות שונות שבהן הקים מדינה בתוך מדינה במסווה של קהילה דתית. ברגע שהיהודי מרגיש בטוח במקומו החדש, צצה לה הזהות האמיתית – זו של יהודי. **היהודי הוא גדול אומני השקר, כפי ששופנהאואר אמר (שופנהאואר האנטישמי אכן אמר זאת)**. היהודי מתקבל בברכה כל עוד הוא מצליח לשכנע את המארחים

בכזב שהוא בעצם לא אומה נפרדת כי אם רק קהילה דתית (כמו שיש גרמנים פרוטסטנטים וגרמנים קתולים יש גם גרמנים יהודים – המחבר).

למעשה, היהודי אינו קהילה דתית כי אם מדינה בתוך מדינה במסווה. היהודי נטול כל אידיאלים – כל הדתות עוסקות בעולם הבא ואילו היהדות עוסקת רק בחיי היום יום ולראיה התלמוד הוא אוסף חוקים שעניינם רק חיי היום יום (מה שלא נכון בעליל שכן בתלמוד העולם הבא מוזכר פעמים רבות, כמו במקורות יהודיים אחרים, וגם ב-"ג עקרונות האמונה של הרמב"ם – המחבר). היהדות היא אוסף כללים שנועדו להבטיח את טוהר הדם היהודי. היהדות לא עוסקת בעניינים מוסריים כי רק בנושאים הקשורים לממון (לא נכון בעליל!).

השפה שבה היהודים מדברים לא נועדה לבטא את תפיסת עולמם אלא להסתיר אותה וכשהיהודי מדבר צרפתית מחשבותיו הן יהודיות. זה שיהודים שולטים היטב בשפה הגרמנית לא הופך אותם לגרמנים, כי רק הדם יכול להפוך אותם לכאלה. שימוש בשפה מסוימת לא משנה את האופי הבסיסי של האדם, והיהודים לא השתנו אף על פי שדיברו שפות שונות.

הפרוטוקולים של זקני ציון הם אמת לאמיתה ואין תמה שהעיתונות שבשליטת היהודים מנסה בכל כוחה להוכיח שהפרוטוקולים מזויפים מתוך החשש שהציבור הרחב יבין נכונה את הכתוב בהם.

היהודי הוא זה שמיסד את ההלוואה בריבית ואת עושק הכפריים עובדי האדמה.

לאחר שהנסיכים, שהיהודי היה קשור אליהם בטבורם, התמוטטו הרבה בגללם, היהודים חיפשו כר נרחב חדש לפעילותם בצורת אמנציפציה ויציאה מהגטו והשתלבות גמורה בחברה הגרמנית כדי שיוכלו להשתלט עליה מבפנים.

עקב הרס הרכוש הפרטי ורישוש ההמונים, הוכנה הקרקע למלחמת מעמדות והשתלטות ההון הבין-לאומי. כבסיס אידיאולוגי מזויף למאבק זה הומצא המרכסיזם, על ידי היהודים, וכתוצאה תנועות הפועלים פועלות תחת שליטה יהודית.

התנועה המרכסיסטית פועלת בשני ראשים שהם אחד – הרכיב הפוליטי והאיגודים המקצועיים שמגייסים את המוני הפועלים ואת הבסיס הכלכלי שתנועות פוליטיות זקוקות לו. היהודי שמציג עצמו כמוביל המאבק בדיכוי, באופן טבעי משתלט על האיגודים המקצועיים במטרה להביא להרס הכלכלה הלאומית ולא לשיפור תנאי הפועלים. כדי להשיג את מטרתו, היהודי לא בוחל בשום אמצעי ואין שום עכבות מוסריות בדרכו. הנשק האולטימטיבי של האיגודים המקצועיים, זו השביתה הכללית שעובדת בשרותו של היהודי. היהודי שואף לבטל את הדמוקרטיה ובמקומה להשליט את האידיאולוגיה של הדיקטטורה של הפרולטריון, ובמסווה זה לשעבד את ההמונים בצורה טירנית. גם הבורגנות (המעמד הבינוני) זוהמה ברעיונות מרכסיסטיים בלי שתהיה מודעת לכך.

היטלר מגנה את התעמולה לפציפיזם של הבונים החופשיים, שמונעת את השימור העצמי של הגזע, שעד עתה כוונה לאינטליגנציה ושהגיעה גם לבורגנות ולהמונים מה שניווט את הלאום.

(הבונים החופשיים (באנגלית: Freemasonry) הוא ארגון סתרים אחוותי בינלאומי רחב-היקף. שלושת העקרונות המרכזיים הם חופש, אחווה ושוויון בין האחים ובין בני האדם, וכן שימת דגש על מתן צדקה – המחבר).

היטלר מתנגד למיסיונריות הנוצרית שמנסה להביא את בשורת הנצרות לעמים שלא מסוגלים להכיל אותה, כמו שבטי הזולו וההוטנטוטטים, מה שיגרום להכנסת גורמים מנוונים אל תוך התרבות האירופאית.

ברור שהיטלר לא מעריץ גדול של ההמונים, אך עם זאת מבחינתו הם רוב רובו של ה-Volk (בגרמנית: עם, גזע, אומה) והם הכלי שנושא על גבו את הלאום. חשיבות ההמונים נובעת מכך שהוא זקוק לקולותיהם בקלפי, מה שיאפשר לו להשיג את מטרותיו הפוליטיות, וברור שההמונים הם הפלטפורמה להשבחת הגזע.

היהודים מזהמים את הדם של האחרים באפשרם לנשים יהודיות להתחתן, מדי פעם, עם נוצרים רבי השפעה ואילו הגברים היהודים רק לעיתים רחוקות נישאים לנשים גרמניות, אך התוצאה היא תמיד אותה התוצאה – שימור הגזע היהודי והפצתו מאחר שהצאצאים של הזוגות המעורבים תמיד מזדהים כיהודים. כדי להקל על חדירתם ועל השתלטותם, היהודים מציגים עצמם כסוכני הקדמה, ליברליזם, זכויות אדם ודמוקרטיה ושכל מענייניהם להיטיב עם המין האנושי. היהודים הם מראשי התומכים בשיטה הדמוקרטית שנועדה לשרת את מטרותיהם באמצעות השיטה הפרלמנטרית, שמאפשרת מניפולציות והשתלטות יהודית וכן מניעת כל מדיניות חוץ שתשקם את עוצמתה הבין-לאומית של גרמניה – מה שבסופו של דבר הביא לביטול המונרכיה ששמשה כדבק מלכד של העם הגרמני.

שאיפותיה של התנועה הציונית, להקים מדינה בפלסטינה, הן מזויפות מאחר שזו עוד דרך לרמות את הגוי בעל המחשבה הפשטנית. אין ליהודים שום כוונה להקים מדינה אמיתית כדי לגור בה בפועל אלא להקים מרכז עולמי לנוכלות ורמייה. מאחר שזו תהיה מדינה עצמאית, ששום מדינה אחרת לא תוכל לשלוט בה, היא תהיה מקום מקלט לנוכלים הנמלטים מפני החוק ובאותו זמן תשמש כבית ספר גבוה להכשרת נוכלים – בו בעת שיהודים אחרים טוענים בצביעות ללאומיות גרמנית, צרפתית או אנגלית.

היהודי, שחור השיער, שואף לפתות באופן שטני נערות גרמניות, לזהם את דמן ולעקרן מחיק עמן מאחר שהיהודי יודע שיוכל לשעבד רק עמים בעלי דם מזוהם. היהודי לא יוכל לעולם לשעבד עם טהור גזע ודם.

היהודים אשמים בהריגת מיליונים בתקופת המהפכה הבולשביקית ברוסיה.

תבוסתו של העם הגרמני לא הייתה תוצאה של מפלות בשדה הקרב אלא בגלל זיהום הגזע על ידי היהודים. אם עם לא משמר את מה שהטבע נתן לו – הוא לא ראוי להתקיים.

שפל בחיי עם יכול לשמש קרש קפיצה לשיפור, אך זיהום הגזע מנוון את העם לנצח ופוגע בשלמות הנפש של האומה, ללא שום יכולת השתקמות.

לעומת המחדלים של הגרמנים, היהודי נלחם בעקשנות לשימור עצמו. המגן דוד עולה בצורה עקשנית מעלה ובו בעת רצון העם הגרמני וכוח החיות שלו דועך.

אפילו בימי פרידריך הגדול (מלך פרוסיה הידוע והאנטישמי) התייחסו ליהודים כזרים ואפילו גתה (מענקי התרבות הגרמנית) התמרמר נגד זה שלא אסרו על נישואין בין יהודים לנוצרים (גתה אכן אמר זאת והוא לא היה ריאקציונר או מלחך פנכה).

אומות שלא שומרות על טוהר הגזע או לא מבינות את חשיבות העניין, הן כמו אלה שמנסים לאלף כלב פאג לעמוד במטלות של כלב זרזיר מותניים (גרייהאונד). אנשים לא מבינים שלא

את המהירות של הזרזיר ולא את יכולת החיקוי של הפודל אפשר ללמד גזעים אחרים מאחר שאלה הן תכונות מולדות שאי אפשר להקנות בשום צורה. עמים שנכשלים בשימור הגזע גורמים בכך לניוון רוחני ויצירתי של גזעם.

(כאן היטלר מביא טיעון, שנראה על פניו, משכנע יותר מהקודם בדבר נכונות תורת הגזע שלו בטענה שקיים שוני מהותי בין גזעי כלבים שונים הבא לידי ביטוי הן ביכולות גופניות והן ביכולות שכליות אף כי כל גזעי הכלבים משתייכים לאותו תת מין (*Canis lupus familiaris*) – מה שיכול להיות רלבנטי לבני אדם שכן כל גזעי המין האנושי אף הם משתייכים לאותו תת מין (*Homo sapiens sapiens*). אכן יש שוני בין בני אדם ממוצא שונה, אבל האם שוני זה מחזק את טענתו של היטלר בדבר עליונות הגזע הארי? מספר עובדות: יהודים זכו במספר גדול של פרסי נובל, הוציאו מקרבם אלופי עולם בשחמט ואנשי עסקים מצליחים רבים – תחומים שיהודים בולטים בהם מעבר לכל פרופורציה לחלקם באוכלוסיה הכללית. לעומת זאת ברור שלגזע השחור יש יתרונות פיסיוולוגיים מובנים שבאים לידי ביטוי בענפי ספורט רבים, ואחרים מבני גזע זה מצטיינים במוסיקה. גם לעמים האסיאתיים יש יתרונות משלהם מה שבא לידי ביטוי בנסיקה מעלה של אומות מזרח אסיאתיות אחדות. מהנתונים שהוצגו זה עתה לא נראה שהעמים הגרמאניים מתבלטים מעל השאר בצורה מובהקת מבחינה שכלית, רוחנית או גופנית, אם בכלל. במשחקים האולימפיים בברלין 1936 שנערכו בגרמניה הנאצית, היטלר תכנן לנצל את האולימפיאדה כדי להראות לעולם את עליונות הגזע הארי ואת נכונות תורת הגזע שלו. אולם תוכנית זו השתבשה לחלוטין, כאשר האתלטים האמריקאים השחורים הביסו את הגרמנים בתחרות אחר תחרות, וזכו בשש מדליות זהב. ארבע מתוכן הושגו על ידי ג'סי אוונס. יתרה מזו, בתקופה העתיקה היו אלא המצרים, הסינים, המסופוטמים והיהודים שבלטו בתחומי הדעת השונים, אחר כך היוונים הקדמונים היו אלה שמשלו בכיפה, ובימי הביניים המוסלמים ובתקופה המודרנית, מאז ימי הרנסאנס, בני התרבות האירופאית הכוללת את היהודים. ברור שכל אלה הם תולדה של לחצים סביבתיים שונים כמו חינוך, תרבות, מצב כלכלי, ונסיבות היסטוריות כך שהדברים משתנים ולא קשורים לשום תורת גזע דטרמיניסטית. תורת הגזע ההיטלראית מלאה סתירות פנימיות לרוב, מאחר שישאל השואל ובצדק: כיצד ייתכן שדווקא הגזע הנחות ביותר, היהודי, משטה ללא הרף בגזע העליון הארי הגרמני, כדברי היטלר עצמו – מזהם את דמו ומנוון אותו, גוזל את אדמותיו ובנותיו, משעבד אותו, הורס את כלכלתו הלאומית ואת תרבותו ולמעשה השתלט על העולם באמצעות המרכסיזם וההון הבין-לאומי. כמו כן, היטלר מודה שההמונים הגרמניים, בני הגזע הארי, לא מצטיינים באינטלקט מופרז. לדעת היטלר, יתרונות הגזע אמורים לאפשר לו לשמר את עצמו ולשרוד, אך היטלר מודה שדווקא הגזע היהודי משמר את עצמו בצורה הטובה ביותר וללא שינוי במשך כל ההיסטוריה האנושית, ואילו הגרמנים הם אלה שנמצאים בסכנת כליה. לפי חוקי הטבע ההיטלראים החזק – הגזע הארי – אמור לשלוט בחלש שהם היהודים ולשעבד אותם לצרכיו ולא להיפך. להיטלר פתרונים – המחבר.)

הקמת המפלגה הנאצית

(לדידו של היטלר, מפלגה אינה אלא כלי לכיבוש ההמונים, ובאמצעותם את השלטון, לצורך הקמת מדינת העם הנציונל-סוציאליסטית שהיא כשלעצמה מכשיר שמטרתו שימור הגזע – המחבר.)

התנועה הפוליטית שהיטלר חושב להקים צריכה להביא בחשבון לא רק את צורכי ההווה אלא גם את אלה של העתיד.

מטרה מרכזית היא שיקום גרמניה מבחינה צבאית ומעמדה בעולם, והתנאי הראשוני לכך זה גיוס ההמונים לאידיאל העצמאות הלאומית (הלאמת ההמונים) כדי לכבוש את השלטון. בלעדי שיקום מעמדה הבין-לאומי של גרמניה גם שיקומה הפנימי בלתי אפשרי שכן היא תהיה טרף קל למדינות שונות. גם מבחינה תרבותית לא תיתכן שום התקדמות לפני החזר הכבוד האבוד של האומה הגרמנית. שום שיפור כלכלי לא יצלח בלי גיבושה מחדש של הסולידריות הגרמנית הפנימית. מה שמונע השגת המטרות שצוינו לעיל זה שההמונים משועבדים, תחת מסווה סוציאליסטי, לגורמים בין-לאומיים שהאינטרסים שלהם לא טובתה של גרמניה.

אילו האיגודים המקצועיים היו באמת ובתמים דואגים לזכויות הפועלים, אפילו בזמן מלחמה, אך היו רואים לנגד עיניהם, בד בבד, את טובת הכלל הגרמני אז גרמניה לא הייתה מובסת במלחמה. היטלר מבין שכדי לגייס את הפועל הגרמני לתנועתו עליה לתמוך בשיפור המצב הכלכלי והתנאים הסוציאליים של העובדים, אך לא במחיר של סיכון הכלכלה הלאומית.

כל מי שרוצה לכבוש את ההמונים חייב להבין את המפתח לליבם.

תנועה אמורה לא רק להציע את מרכולתה, אלא גם לפתוח בהתקפה חריפה על היריב ולהביא להריסתו.

מאחר שההמונים מבינים רק כוח, פעולה תוקפנית נגד יריב פוליטי תתפרש כצודקת, ולעומת זאת פעולה מהוססת תתפרש כספק עצמי בצדקת הדרך. ההמונים בהיותם חלק מהטבע, לא מסוגלים להבין לחיצת יד בין אויבים וכל רצונם לראות את החזק משמיד את החלש או שהחלש משועבד לחזק.

האפשרות להלאים את ההמונים תיתכן רק אם נושאי הרעל הבין-לאומי יושמדו (פיזית או רעיונית?)

עקרונות התעמולה, של מפלגתו העתידית של היטלר, צריכים לפנות למגזרים שונים בצורה שונה. כך למשל, להמונים צריכים לפנות בצורה פרימיטיבית, וולגרית וגסה. הצלחת המרכזים בקרב ההמונים נעוצה בכך שהם פנו לציבור אחיד והשתמשו בטיעונים שהותאמו לרמת אינטליגנציה נמוכה.

ההמונים אינם פרופסורים או דיפלומטים כי אם בעלי תפיסה מופשטת מוגבלת והם נשלטים על ידי הרגש. ההמונים מושפעים על ידי הפגנת כוח תקיפה ובלתי מתפשרת, לא מבינים מצבי ביניים ורואים הכול בשחור-לבן. בגלל הבסיס הרגשי של תפיסתם, ההמונים יציבים בדעותיהם מאחר שברור שהרבה יותר קשה להילחם נגד אמונה מאשר נגד ידע. רגש האהבה יותר יציב מרגש הכבוד, שנאה יותר עמידה מאשר סתם סלידה. כל המהפכות שההמונים הצטרפו אליהן לא היו בעקבות איזו תובנה מדעית חדשה, אלא הייתה זו תוצאה

של רגש של מסירות ואדיקות שהשתלט עליהם או לעיתים הייתה זו היסטריה שהפעילה אותם.

ההמונים קלים למניפולציות ולראיה המפלגות השונות, ובראשן המפלגות הבורגניות, מנצלות את תמימות ההמונים ומבטיחות הבטחות לפני הבחירות, שלעולם הן לא יקיימו לאחר הבחירות. לפני מערכת הבחירות שלאחר מכן המפלגות שוב מבטיחות את אותן ההבטחות בדיוק וההמונים שוב מצביעים עבורן בתמימותם.

לפי תפיסתו של היטלר, בכל יחידה ארגונית או מנהלתית קטנה או גדולה, במפלגתו העתידיה שבראשה יעמוד, איש אחד יישא בכל האחריות והוא לא יהיה נתון למרותן של הצבעות, אלא רק יתחשב בדעתם של אחרים. רק הוא אישית יטיל משימות ויציב יעדים לפי ראות עיניו – תפיסה אנטי פרלמנטרית ואנטי דמוקרטית שתונהג גם במדינה העתידיה כולה. הוועד הפועל, של המפלגה, יהיה כפוף למנהיג אך המנהיג לא יהיה כפוף לוועד. אם המנהיג (Führer) מועל באמון הציבור אפשר יהיה להחליפו במישהו אחר. כל ראש יחידה ממונה לתפקידו על ידי ראש היחידה שנמצא מיד מעליו בהיררכיה הארגונית. כל ההחלטות של מנהיג התנועה סופיות אך הוא גם האחראי היחיד לתוצאות. רק את מנהיג התנועה ניתן להדיח בהצבעות החברים ולהחליפו במישהו אחר אם סרח. **(מעניין יהיה לראות את חברי המפלגה הנאצית מדיחים את היטלר בהצבעה חשאית. מדובר במבנה פירמידלי שממנו משתמע שזה העומד בראש הפירמידה לא יכול לטעות לעולם – המחר).**

המטרה העיקרית, של מפלגתו העתידיה של היטלר, תהיה להקים מדינה גרמנית ואין הוא תומך בהחזרת המלוכה.

למפלגה יש צורך בפלוגות סער כדי להגן על אספותיה מפני בריוני השמאל שנהגו לפוצץן. חשוב שהמפלגה תגן על עצמה ולא תבקש את עזרת המשטרה שכן אם גוף לא מסוגל להגן על עצמו זה פוגע בתדמיתו בעיני ההמונים מאחר שזה יסדר חולשה. חשוב שהפלוגות יתהלכו עם מדים כדי להרשים.

חלק ב התנועה הנציונל-סוציאליסטית

המדינה

מטרת המפלגה הנאצית להציע תפיסת עולם (*Weltanschauung*) שבמרכזה עומד ה-*Volk*, או הגזע הארי, לשם שימור התרבות האנושית ושגשוגה. בבוא היום תפיסה זו תהיה בבסיסה של המדינה שהמפלגה תקים.

האידיאל אצל היטלר כשהוא מדבר על מדינה הוא ה-*Völkischer Staat* או מדינת העם.

אין תפקיד המדינה לספק מסגרת לשמירת הסדר הציבורי והבטחת התנאים האופטימליים כדי שהאינדיבידואל יוכל להגשים את עצמו. המדינה אינה מטרה כשלעצמה, אלא אמצעי לקידום התרבות האנושית באמצעות טיפוח ושימור הגזע הארי שעתיד להשתלט על העולם באמצעים אלימים ולהכפיף את הגזעים הנחותים למרותו כדי שינוצלו ככוח עבודה בשירות פיתוח התרבות האנושית. אם הגזע הארי יעלם תיעלם איתו גם התרבות האנושית כולה.

אין מוביליות בין אומות, ויהודים שדוברים גרמנית, אפילו רהוטה, לעולם לא יוכלו להשתייך לאומה הגרמנית מאחר שמחשבותיהם ואופיים ההרסני יישארו תמיד יהודיים. הניסיון לתמוך בגרמניזציה של הלא גרמנים באימפריה האוסטרו-הונגרית לא רק שלא יחזק את האלמנט הגרמני אלא רק יחליש אותו מאחר שזה יגרום לחדירת גורמים תרבותיים נחותים אל תוך התרבות הגרמנית. הדרך היחידה להשתייך לאומה זה רק באמצעות דם משותף. **(הרצל הבין ששום התבוללות או אמנציפציה של היהודים לא תושיע והדרך היחידה העומדת בפניהם, כדי לשרוד, זה לעזוב את הגולה וכמה שיותר מהר, אפילו לאוגנדה – המחבר).**

תפקיד המדינה לטפח את הגזע באמצעות טיפוח ילדים כשמכשיר הנישואין הוא הכלי המרכזי בהבאת ילדים מובחרים לעולם. יש צורך למנוע באמצעות סירוס מנכים, חולים ונושאי מחלות גנטיות ללדת ילדים **(מה שהנאצים מימשו מאוחר יותר באמצעות "תוכנית T4" (אותנסייה) – המחבר).**

היטלר מייחס חשיבות רבה לחינוך במדינה העתידית שיקים:

החינוך הגופני חשוב יותר מהחינוך האינטלקטואלי שכן נפש בריאה תיתכן רק בגוף בריא. החינוך הגופני מחנך להחלטיות וללקיחת אחריות.

החינוך צריך להתמקד יותר בחינוך גופני והקניית אופי ופחות בלהעמיס את מוח התלמיד בנושאים שממילא את רובם הוא ישכח מאחר שהוא לא ישתמש בהם במהלך חייו – אף על פי שהיטלר מודע שללימודים רחבים, שלעיתים נראים מיותרים, יש חשיבות בפיתוח החשיבה.

בלימודי היסטוריה לא צריך להתמקד בתאריכים ובמקומות גיאוגרפיים שלא ניתנים לזכירה, כי אם בתהליכים שעמדו מאחורי תאריכים ומקומות אלו. לימודי ההיסטוריה צריכים לשמש להעצמת הגאווה הלאומית על ידי ציון אישים חשובים בהיסטוריה הגרמנית, מה שלא נעשה. גם לימודי המדעים צריכים להיות מנוצלים לאותה מטרה על ידי האדרת ממצאים גרמנים חשובים.

החינוך צריך לשים דגש, בנוסף לחינוך הגופני, גם על הקניית אופי. כך למשל, לא לעודד הלשנה בבתי ספר אף על פי שלטווח הקצר זה יכול לעשות את החיים יותר קלים למורים.

החינוך צריך לעקור בכינות וקטרנות ובמקום זאת לטפח את כוח הרצון כדי להתמודד עם בעיות שהחיים מציבים. לדידו, בכינות גרמה לכך שבמלחמה הגיעו אלפי מכתבים הביתה, שנשלחו על ידי חיילים מהחזית, המלאים תלונות למכביר, מה שגרם לדמורליזציה של העורף והחלשת העמידות במלחמה.

צריך לחנך ללקיחת סיכונים ולא תמיד ללכת על שביל בטוח. למשל, חולה סרטן שיש לו רק 1% סיכויים להחלים צריך לקחת סיכון ולעשות ניתוח. אם למרות הכול, לקיחת הסיכונים לא הוכיחה את עצמה, לא צריך להתלונן אלא לקבל את התוצאות בגבורה.

החינוך לדמוקרטיה או לפציפיזם פסולים שכן זה מביא לזיהום הגזע מאחר שרעיונות אלו מעודדים את קבלתו של האחר. יש לחנך לגרמניות.

היטלר תומך אפילו ברעיון המרכסיסטי שאומר "כל אחד לפי צרכיו", כדי לאפשר למעמדות הנמוכים חיים איכותיים שישפרו את עוצמתו של העם הגרמני.

אין ללמד שחורים, אנשי זולו או הוטנטוטטים מקצועות אינטלקטואליים, כמו עריכת דין, שהם לא מסוגלים להבין. יש להשקיע בבני הגזע הארי שכן להם יש את היכולות והכישורים להפנמת מקצועות אינטלקטואליים.

גרמניה של לפני המלחמה הייתה מורכבת מפדרציה של 25 מדינות בעלות סמכויות רבות. היטלר מתנגד, באופן מפתיע, לאיחוד מלא של גרמניה וביטול המדינות אך הוא תומך בהחלשתן והשארטן בתור מרכזים תרבותיים חסרי סמכויות. **(עמדה זו נובעת מתוך רצון לשמר תרבות גרמנית מקומית, או מכך שהיא נועדה לרצות גורמים בדלניים בתוך המדינות כדי להגביר את פופולריות המפלגה, שתקום, בקלפי – המחבר.)**

אזרחות ונתינות במדינת העם

האזרחות ב"מדינת העם" ההיטלראית, כמו כל דבר אחר, צריכה להיות מבוססת גזע. האזרחות הגרמנית בימי היטלר, לפני עלייתו לשלטון, הוענקה באופן אוטומאטי לכל מי שנולד בגרמניה, בלי שום קשר לרקעו הלאומי והגזעי של האיש. אחרים, שלא נולדו בגרמניה, יכלו להתאזרח אם לא היו מעמסה כלכלית ולא היו מסוכנים מבחינה פוליטית. לא נלקחו בחשבון מחלות ורקעו הגזעי של מגיש בקשת ההתאזרחות. אזרחים במדינת העם העתידי יהיו רק גרמנים טהורים. יהיו שלושה מעמדות אזרחיים: הנתינים, שיהוו את רוב האוכלוסייה; האזרחים, שהם נתינים שנהפכו לאזרחים, בתנאי שהם בני הגזע הארי, לא נושאי מחלות ועברו חינוך גופני כיאות גם לאחר סיום לימודיהם, בעלי אופי טוב, גברים עם שחרורם מהצבא ונשים עם נישואיהן. המעמד השלישי יכלול זרים בעלי אזרחות לא גרמנית.

איגודים מקצועיים

היטלר מכיר, באופן עקרוני, בחיוניותם של איגודים מקצועיים בקידום תנאייהם הסוציאליים של העובדים, אך לא באידיאולוגיה המעמדית שלהם. לדעתו, הטפה למלחמת מעמדות פוגעת בכלכלה הלאומית ובעוצמת האומה. מבחינתו, האיגודים המקצועיים צריכים להיות נטולי כל שאיפות מעמדיות ולהיות מעין אגף לאיגוד מקצועי נטו.

האיגודים המקצועיים, מעצם טבעם, אינם אמורים להיות בעלי אוריינטאציה מעמדית שנכפתה עליהם על ידי המרכזיסטים כדי שיהוו כלי נשק בשירות היהדות העולמית שמטרתה לפגוע בכלכלתן של מדינות עצמאיות ולשעבדן לאינטרסי הממון, חסרי הגבולות, של היהודים.

למעשה, מרקס היהודי המציא את המרכזיזם כדי להביא להשתלטות היהודים באמצעותו על העולם.

היטלר מתנגד להקמת איגודים מקצועיים נציונל-סוציאליסטיים מאחר שברור לו שאמצעיהם הכספיים יהיו דלים ולא יוכלו להוות יריב ראוי לאיגודים המרקסיסטיים רבי העוצמה הקיימים.

במדינת העם הנציונל-סוציאליסטית, כשתקום, יאסרו השביתות כנשק בשירות העובדים, שהן הרסניות למדינה ולחברה גם בהנציון את מלחמת המעמדות. במקום השביתות, המשמשות ככלי בסכסוכי עבודה, תונהג בסכסוכים מקצועיים בוררות חובה שתתנהל בפרלמנט מיוחד לעניינים כלכליים שבו ישבו יחד העובדים והמעסיקים ויפתרו את המחלוקות ביניהם. (רעיון הבוררות חובה, שנתמך גם על ידי מוסוליני, הוצע על ידי היטלר בראש ובראשונה במטרה להחליש את האיגודים המקצועיים ולסרסם מנשק השביתה, שהוא נשקם העיקרי, ובכך להחליש את תנועות השמאל שהאיגודים המקצועיים הם הזרוע המבצעת העיקרית שלהם. בעמדה דומה נקטו ז'בוטינסקי וממשיכו מנחם בגין (להבדיל) אבל מאותן הסיבות – המחבר).

המנהיג ומדינת העם האידיאלית

מן ההיסטוריה אנחנו למדים שאת כל ההישגים הגדולים בתולדות האנושות הביאו אישים דגולים ולא ההמונים, שלא מצטיינים בחוכמת יתר – כמו ההישגים בשדה הקרב, המצאות, מדע וכלכלה. לכן השיטה הדמוקרטית פרלמנטרית פסולה מאחר שמשמעותה למעשה שלטון ההמון. כל השיטה הדמוקרטית מרכזיסטית, שבשירות היהודים, מטרתה להביא להחלשת האינדיבידואל וחיזוק ההמון, ועל ידי כך להחליש את האומה הגרמנית בכללותה.

היטלר מתנגד לשיטה פרלמנטרית המבוססת על רוב והכרעות שמתקבלות בהצבעה מאחר שהיא מונעת את צמיחתה של אישיות שהיא משכמה ומעלה שתנהל את המדינה. לדידו, לגופים הנבחרים יהיו רק סמכויות מייעצות כשאת ההחלטות מקבלת האישיות האוחזת ברסן השלטון מתוקף כישוריה ולא מתוקף מניפולציות פרלמנטריות.

(זה יכול להיות רעיון נפלא שאת חיינו ינהלו פילוסופים וגאונים ("המדינה" של אפלטון) במקום נבחר ציבור בשר ודם. אבל התוצאה הסופית תהיה, אם נקבל את הצעתו של היטלר, שבמקום שפילוסופים, שהחומרנות מהם והלאה, ינהלו את חיינו, אנחנו נמצא עצמנו נשלטים על ידי דיקטטורים שיהיה קשה להפטר מהם בלי שפיכות דמים, והיטלר הוא הדוגמה האולטימטיבית לכך – המחבר).

תפיסת עולם, ארגון ותעמולה

היטלר מבדיל בין תפיסת עולם (*Weltanschauung*) שהיא לעולם עומדת לעומת המצעים של המפלגות שמשתנים עם הרוח בהתאם לכדאיות זמנית.

כדי להחדיר לתודעת הציבור תפיסת עולם חדשה יש קודם כול להשמיד את הישנה לפני שמניחים את היסודות לתפיסת העולם החדשה, כמו שהדת הקתולית השמידה ללא רחם את הפגאניות לפני שביססה עצמה.

כדי להילחם בתפיסת עולם מסוימת זה לא מספיק להצביע על חסרונותיה אלא יש להציע אלטרנטיבה. (האלטרנטיבה למרקסיזם בימי היטלר היו עקרונות הבורגנות ומפלגות המעמד הבינוני, שהציעו ליברליזם, כלכלה חופשית ודמוקרטיה – רעיונות שלא היוו יריב שקול לסוציאליזם של השמאל. אם תורת הגזע לא הייתה קיימת על המדף, היטלר היה צריך להמציא אותה שכן מול הסיסמה העוצמתית של המרקסיסטים – "פועלי כל העולם התאחדו" – מענה עוצמתי לא פחות זה "טוהר הדם והגזע" ההיטלראי – סיסמה קליטה ומתאימה לכיבוש ההמונים – המחבר.)

כדי לממש תפיסת עולם יש צורך לגייס את ההמונים, ולא די בכך שרק האינטליגנציה תתמוך. צבא שכולו גנרלים יכשל ויש צורך בהמוני חיילים פשוטים כדי לנצח במלחמה. זה נכון גם לגבי תנועות פוליטיות שזקוקות מלבד לאינטלקטואלים גם להמונים שכן בלעדיהם לא ניתן לבסס תפיסת עולם. את זה הבין המרכסיזם וזה כוחו וזה מה שלא הבינו מפלגות המרכז בגרמניה.

מנהיג הוא למעשה סוג של מסית אף על פי שרבים עשויים לא להסכים עם קביעה זו. המנהיג המוכשר לשכנע את ההמונים לקבל עמדה מסוימת, צריך להיות פסיכולוג אבל האמת היא שהוא למעשה דמגוג. תפקיד המנהיג להניע המונים, והיכולת של הפילוסוף לנסח רעיונות. לא ניתן לפסול אידיאולוגיה תיאורטית מעמיקה בתירוץ שהיא לא מעשית. אין תפקידו של הפילוסוף להצביע על הדרכים המעשיות למימוש תפיסתו – זהו תפקידו של המנהיג הפוליטי. בדרך כלל הפוליטיקאים יתרחקו מהניסיון להגשים את החזון של הפילוסוף שכן הוא קשה להגשמה וייקח שנים רבות להגשמתו, אם בכלל. הפוליטיקאי רוצה לקצור את הפירות באופן מיידי, כדי לרצות את ההמון, ולכן הוא חושב לטווח קצר ונוטש את המטרות האמיתיות והחשובות באמת. (דוד בן-גוריון: "אינני יודע מה העם רוצה, אבל אני יודע מה העם צריך" – המחבר.)

הפילוסוף והמנהיג הם שני צדדים של אותו מטבע, שכן מה ערכם של רעיונות אם אין מנהיג שיכול לשכנע את ההמונים בצדקתם. ולהיפך, מה ערכו של המנהיג המוכשר ביותר אם אין ברשותו רעיונות להציע שההמונים יהיו מוכנים להילחם עבורם. אבל כאשר הכישורים של פילוסוף תיאורטיקן ומנהיג בעל כישורים ארגוניים מתכנסים באדם אחד, תופעה נדירה ביותר עלי אדמות, אז קיבלנו איש דגול. (היטלר אומנם לא אומר במפורש שהוא כזה, אבל מרוח הדברים ברור שהוא מתכוון לעצמו – המחבר.)

תנועה אידיאולוגית אמורה להיות קטנה וחבריה אמורים להיות נחושים וחדורי תפיסת העולם של המפלגה. המפלגה הנאצית בהיותה מפלגה רדיקלית משכה אל שורותיה באופן טבעי חברים רדיקלים בתפיסותיהם, במיוחד כאלה שהיו מוכנים לסכן את יחסיהם עם הסביבה בשל כך. אחרים שאומנם האמינו בתפיסת העולם של המפלגה אך חששו להצטרף באופן גלוי היה עדיף שלא יצטרפו כלל ויישארו בגדר אוהדים. הרחבת שורות המפלגה באופן בלתי

מבוקר, במיוחד אחרי הצלחה, בהכרח תמשוך אלמנטים אינטרסנטיים מה שיחליש את האלמנטים האידיאולוגיים הנחושים והתוצאה תהיה שבסופו של דבר המפלגה תיחלש. לאחר שמפלגה מצליחה היא צריכה לברור בצורה קפדנית ביותר את מי היא מצרפת לשורותיה.

(היטלר כותב זאת כלקח מניסיון המרידה שהיה נגדו במפלגה הנאצית ב-1921 בהעדרו. במגמה להחלישו, ניסו חברי מזכירות לצרף מפלגה נוספת, מה שנכשל ורק הגביר את כוחו של היטלר מאחר שהוא השתלט על המפלגה כליל – המחבר.)

באותה מידה שהשיטה הפרלמנטרית שלילית, במונעה לקיחת אחריות אישית והיא למעשה הסתתרות מאחורי הצבעות ומניפולציות מפלגתיות, כך גם מפלגה הסולדת מפני פרלמנטריזם צריכה להיות מאורגנת בצורה התואמת השקפה זו. קבלת החלטות באמצעות הצבעות תגרום לכך שאיש כספים, למשל, בוועד המרכזי של המפלגה, יצביע בעניינים אידיאולוגיים שבהם הוא לא מבין דבר ולהיפך. היטלר, בהיותו ממונה על התעמולה במפלגה, הפסיק להשתתף בישיבות הוועד המרכזי בנושאים שלא קשורים לתחומי אחריותו שכן הוא לא רצה להתערב בנושאים שאינו מבין בהם אך גם לא הרשה לאחרים להתערב בענייניו.

בריתות מדיניות של גרמניה לאחר המלחמה

האויבת המרכזית של גרמניה באירופה היא צרפת ובמיוחד מפני שהצרפתים סיפחו את חבל הרוהר ב-1923. היטלר ראה בבריטים ובאיטלקים בני ברית פוטנציאליים מאחר שגם להם היה אינטרס לבלום את כוחה של צרפת ביבשת ולכן הוא תמך בלוותר על דרום טירול לאיטליה כדי לאפשר ברית עימה. **(דרום טירול היא שטח מריבה בין איטליה לבין אוסטריה שהיטלר הסכים לא לספח לרייך, יחד עם כל אוסטריה, במטרה לרצות את מוסוליני – המחבר.)**

היטלר מכניס את תורת הגזע גם למדיניות החוץ וטוען שרק בצרפת יש הסכמה בין שליטי הבורסה היהודים והמדינאים הצרפתים מאחר שגם הם מעוניינים בשליטה בעולם. הצרפתים הם אויביה הגדולים של גרמניה ואויבי הגזע הלבן באירופה, עקב רעיונות כושיים שחדרו לתודעתם. הצרפתים זיהמו את הדם הארי על ידי הדם השחור שהחדירו לחבל הריין באמצעות החיילים השחורים שבצבא הצרפתי שהגיעו בעקבות כיבוש החבל מידי הגרמנים – מה שעולה בקנה אחד עם תוכניותיהם של היהודים.

הצרפתים יוצרים מדינה שחורה בלב אירופה בייבאם חיילים שחורים מהקולוניות שלהם באפריקה אל תוככי הצבא הצרפתי, מה שיצור לבסוף אומה נחותה שתשתרע מאירופה ועד אפריקה.

כדי לכרות ברית עם אנגליה, היטלר מוכן לוותר על מושבות גרמניות לטובת האנגלים וכן לוותר על דרום טירול לאיטליה לאותה מטרה שהיא חיזוק מעמדה של גרמניה באירופה ומיגור היהדות. מבחינתו, איטליה הולכת בדרך הנכונה בלוחמה נגד עושי דברה של היהדות על אדמתה – איסור פעילות הבונים החופשיים, מחיקת המרכסיזם והעיתונות הבין-לאומית וחיזוק היסודות הפשיסטיים של המדינה. לעומת זאת באנגליה המצב שונה מאחר שהיהודים מצליחים להשליט רצונם באמצעות שליטתם על דעת הקהל.

היטלר חושב שאנגליה צריכה לחשוש מהגמוניה אמריקאית, אף על פי שהן היו בעלות ברית במלחמה, מה שעשוי לדחוף את האנגלים לברית עם גרמניה מאחר שארצות הברית עשויה

להיות המתחרה הגדולה של אנגליה על רכישת מושבות מעבר לים, וכן בגלל גודלה ואוצרות הטבע העצומים שלה.

ארצות הברית שהייתה מושבה של אימפריה גדולה, בדרך להיות שליטת העולם והאנגלים צריכים לחשוש מהרגע שהקריאה "בריטניה שולטת בגלי הים" תחלוף מן העולם ואת מקומה תתפוס הסיסמה "הימים שייכים לארצות הברית".

היהודי יודע שהוא יכול להרוס את המדינות הלאומיות על ידי זיהום הגזע שלהן אבל את זה הוא לא יכול לעולל ליפנים (עקב השמרנות היפנית בקבלת זרים – המחבר) ולכן היהודי נלחם ביפן, בעיתונות הבין-לאומית, בהאשימה במיליטריזם. היהודים מעוניינים שהמדינה היפנית תפסיק להתקיים.

הזכות להגנה עצמית

היטלר הוא איש של קצוות. מצד אחד הוא סובל מתסביך גדלות וחי בעולם שבו הגזע הגרמני הארי שלו הוא הגזע העליון, מייסד התרבות האנושית עלי אדמות, ובסופו של חשבון אמור גזע זה לשלוט בעולם כדי שיוכל להצמיד את התרבות האנושית קדימה.

אך מצד שני, היטלר הוא איש של רגשי נחיתות במישור הלאומי, וגרמניה שלו היא מדינה קטנה, חלשה, מפולגת למדינות ודתות, מלאה בפציפיסטים ומרקסיסטים, נרדפת ועומדת להיעלם בכל רגע. גרמניה מוקפת אויבים חזקים וחורשי מזימות כמו המעצמות בעלות השטחים העצומים כמו בריטניה, ארצות הברית ולמרבה הפלא הוא מקנא אף ברוסיה. לכל אלו מטרות להשתלט על העולם, בשליחות הגזע היהודי ורעיונות יהודיים, וברוסיה ממילא שולטים כבר היהודים באמצעות עושי דברם הבולשביקים. אך האויבת הנצחית היא צרפת בהיותה היריבה הגדולה של גרמניה ביבשת והיכולה להוות מחסום בפני יצירת מרחב מחייה לעם הגרמני. צרפת פועלת להשתלט על העולם ומהווה סכנה לקיומו מאחר שרעיונות ניגרואידיים (כושיים) ויהודיים השתלטו עליה. (נדמה שאם היטלר היה מתייחס ברצינות לדברים שכתב בספרו, ייתכן שהיה מבין שלגרמניה אין סיכוי לנצח במלחמה והיה נמנע מלצאת להרפתקה שהמיטה אסון על עמו – המחבר.)

בראש הפירמידה השטנית עומדים היהודים ועושי דברם המרכזיסטים הזוממים להשתלט על העולם ולהכפיפו לברוני הבורסה היהודים ולהרוס את כל המדינות הלאומיות ובראשן את גרמניה לצורך זה.

בסופו של חשבון, אם גרמניה לא תשיג מרחב מחייה הנחוץ לעם הגרמני כדי להתפתח, היא תיעלם מהמפה כליל או לכל היותר ישרדו מספר מדינות גרמניות קטנות, נפרדות, חלשות וחסרות משמעות.

בפרק זה (האחרון בכרך השני, ובכלל, של *Mein Kampf*) היטלר אומר: "אם במלחמה שתיים עשרה או חמש עשרה אלף מאותם היהודים אשר השחיתו את האומה היו מותקפים בגז, בדיוק כמו שקרה למאות אלפי טובי הפועלים הגרמנים בחזית, אז קורבנות המלחמה לא היו לשווא. אם כך היה נעשה, ושתיים עשרה אלף, מקרב יהודים פושעים אלה, היו מושמדים בזמן אז מליון איש הגונים החיוניים לעתיד גרמניה היו ניצלים."

(זהו המקום היחיד במיין קאמפף שהיטלר מתייחס בצורה ברורה להשמדה פיזית של יהודים. רב הוויכוח אם אכן היטלר תכנן את השואה ואת השימוש בגז כבר ב-1925 עת יצא מיין קאמפף לאור או אפילו קודם, או שמדובר באמירה אחת מקרית קצרה וחסרת משמעות

במקום נידח בפרק האחרון של הספר. רוב החוקרים סבורים שהשואה והשימוש בגז לא תוכננו מראש והיו תוצאה מתגלגלת של אירועים מאוחרים יותר. רבים חושבים שמטרתם הראשונה של הנאצים היה גירוש כל יהודי מערב אירופה אל מחוזה לה (למזרח אירופה, למדגסקר, למרכז אפריקה, ואף לארץ ישראל), אך משהסתבר שאין סיכוי לבצע מדיניות זו, הוחלט על השמדה, ואילו השימוש בגז החל עת התברר ששיטות ההשמדה האחרות לא היו יעילות. בכל מקרה, היטלר מדבר בספרו על הרג 15,000 יהודים בלבד ולא על כל העם היהודי – המחבר)

היטלר מסיים את ספרו בהצהרה שמדינה שבתקופה של זיהום גזע מקדישה את מיטב מרצה לשמר את האלמנטים המובחרים של גזעה מן ההכרח שיום אחד תיהפך לשליטת העולם. תומכי התנועה הנציונל-סוציאליסטית צריכים לקחת עובדה זו בחשבון כל אימת שיש להם היסוסים אם הקורבנות שיש להקריב לצורך השגת המטרה כדאיים לאור הקשיים הצפויים בדרך להגשמתה.

נושאים שונים

היטלר על היהודים

הסולידאריות של הכלל היהודי קיימת רק ברגע של סכנה משותפת, אך ברגע שהסכנה חלפה האנוכיות משתלטת על היהודי, כל אחד לנפשו, והם נלחמים באכזריות, כמו עכברים, אחד בשני.

כל הדתות עוסקות בעולם הבא ואילו היהדות עוסקת רק בחיי היום יום ובענייני ממון.

המדינה שהתנועה הציונית תקים בפלסטינה תהיה מקום מקלט לנוכלים הנמלטים מפני החוק ובאותו זמן תשמש כבית ספר גבוה להכשרת נוכלים.

לכל מקום שהלכתי ראיתי יהודים, וככל שיותר ראיתי, יותר בלט שהם שונים מאזרחים אחרים – במיוחד בעיר הפנימית וצפונית לתעלת הדנובה נהרו המונים שאפילו במראם החיצוני אין כל דמיון לגרמנים.

אם במלחמה חמש עשרה אלף מאותם היהודים אשר השחיתו את האומה היו מותקפים בגז, בדיוק כמו שקרה למאות אלפים מטובי הפועלים הגרמנים בחזית, אז הקורבנות במלחמה לא היו לשווא (ראה למעלה).

היטלר על ההמונים

(את עיקר מרצו בתחום הפוליטי הפנה היטלר לכיבוש ההמונים מתוך הבנה שזהו המפתח לכיבוש גרמניה והגשמת שאיפותיו הפוליטיות. היטלר מקדיש מחשבה רבה לפסיכולוגיית ההמונים וגיבוש דרכי תעמולה יעילות, מה שבא לידי ביטוי במספר הפעמים הרב ש-"המונים" ו-"תעמולה" (פרופגנדה) מוזכרים בספרו – המחבר.)

תעמולה יעילה שמטרתה לכבוש את ההמונים, שתפיסתם מוגבלת, צריכה להיות בנויה על תוכן מוגבל וסיסמאות קצרות וקליטות החוזרות על עצמן.

רק צייתנותם וכניעותם של המוני העם הגרמני תואמת לחסך שלהם באינטליגנציה.

ההמונים, שהם לא פילוסופים מטבעם, זקוקים לדת כדי לנהל חיים מוסריים וכדי לשמור על הסדר החברתי.

המפלגות מנצלות את תמימות ההמונים ומבטיחות הבטחות לפני הבחירות, שלעולם הן לא יקיימו לאחר הבחירות. לפני מערכת הבחירות שלאחר מכן המפלגות שוב מבטיחות את אותן ההבטחות וההמונים שוב מצביעים עבורן בתמימותם.

ההמונים אינם פרופסורים או דיפלומטים כי אם בעלי תפיסה מופשטת מוגבלת והם נשלטים על ידי הרגש. ההמונים מושפעים על ידי הפגנת כוח תקיפה ובלתי מתפשרת, לא מבינים מצבי ביניים ורואים הכול בשחור-לבן.

בגלל הבסיס הרגשי של תפיסתם, ההמונים יציבים בדעותיהם מאחר שברור שהרבה יותר קשה להילחם נגד אמונה מאשר נגד ידע.

כל המהפכות שהמונים הצטרפו אליהן לא היו בעקבות איזו תובנה מדעית חדשה אלא הייתה זו תוצאה של רגש של מסירות ואדיקות שהשתלט עליהם או לעיתים הייתה זו היסטריה שהפעילה אותם.

מאחר שהמונים מבינים רק כוח, אז פעולה תוקפנית נגד יריב פוליטי תתפרש גם כצודקת ולעומת זאת פעולה מהוססת תתפרש כספק עצמי בצדקת הדרך.

ההמונים בהיותם חלק מהטבע לא מסוגלים להבין לחיצת יד בין אויבים וכל רצונם לראות את החזק משמיד את החלש או שהחלש משועבד לחזק.

עקרונות התעמולה צריכים להיות כאלה שהם פונים למגזרים שונים בצורה שונה. כך למשל להמונים צריכים לפנות בצורה פרימיטיבית, וולגרית וגסה.

הצלחת המרכזים בקרב ההמונים נעוצה בכך שהם פנו לציבור אחיד והשתמשו בטיעונים שהותאמו לרמת אינטליגנציה נמוכה.

היטלר על פוליטיקה ופוליטיקאים

המנהיג הוא סוג של מסית למרות שכדי לשכנע את ההמונים לקבל עמדה מסוימת הוא צריך להיות פסיכולוג אבל הוא למעשה דמגוג.

כל תנועה פוליטית גדולה חייבת את צמיחתה לנואמים גדולים ולא לכותבים גדולים – כולל המהפכה הצרפתית והרוסית.

הפוליטיקאי רוצה לקצור את הפירות באופן מיידי כדי לרצות את ההמון ולכן הוא חושב לטווח קצר ונוטש את המטרות האמיתיות והחשובות באמת.

יש נואמים מעטים היכולים לדבר ביעילות בפני אנשים פשוטים היום, ומחר באותה יעילות בפני פרופסורים וסטודנטים באוניברסיטה. אבל הנואם הגדול באמת הוא זה היכול לנאום באותו הזמן בפני קהל משולב של פשוטי עם ואינטלקטואלים ולהלהיב את שתי הקבוצות בו זמנית באותו הנושא ובאותה המידה.

לאחר שמפלגה מצליחה היא צריכה לברור בצורה קפדנית ביותר את מי היא מצרפת לשורותיה שכן ההצלחה בהכרח תמשוך אלמנטים אינטרסנטיים מה שבסופו של דבר יחליש את המפלגה.

היטלר על דת

במאבק שבין דת ומדע, המדע תמיד ינצח גם אם אחרי מאבק מר.

המיסיונרים הגרמנים מצליחים הרבה פחות בהפצת הנצרות בעולם לעומת המוחמדזים (אסלאם) שמצליח הרבה יותר.

ההמונים, שהם לא פילוסופים מטבעם, זקוקים לדת כדי לנהל חיים מוסריים וכדי לשמור על הסדר החברתי.

כל הדתות עוסקות בעולם הבא ואילו היהדות עוסקת רק בחיי היום יום ובענייני ממון.

אמרות שפר

תרבות צריכה להתפתח באופן הדרגתי מתוך העבר התרבותי ולא למחוק אותו.

האנגלים צריכים לחשוש מהרגע שהקריאה "בריטניה שולטת בגלי הים" תחלוף מן העולם ואת מקומה תתפוס הסיסמה "הימים שייכים לארצות הברית".

אומה זוכה באדמתה בגלל עוצמתה ככובש וחולשת הנכבש ורק זכות הכוח מקנה קניין על אדמה. שום כוח עליון לא הבטיח אדמה לשום אומה וגם לא לאומה הגרמנית. אם אומה מחזיקה באדמות בשום מקום לא כתוב שזה נצחי.

ניצני שואה

מחלת העגבת (סיפיליס) שפשטה בציבור היא אחד הגורמים המנוונים של הגזע הגרמני, מה שבא לידי ביטוי בחוסים הרבים בבתי חולים לחולי רוח ולידת ילדים חולים ופגומים. הפתרון המוחלט לבעיה, זה לבודד את החולים בעגבת, שלא ניתנים לריפוי, כדי שלא ימשיכו להדביק אחרים.

האפשרות להלאים את ההמונים תיתכן רק אם נושאי הרעל הבין-לאומי יושמדו.

תפקיד המדינה זה לטפח את הגזע באמצעות טיפוח הילדים כשמכשיר הנישואין הוא הכלי המרכזי בהבאת ילדים מובחרים לעולם. יש צורך למנוע, באמצעות סירוס, מנכים, חולים ונושאי מחלות גנטיות ללדת ילדים.

אם במלחמה חמש עשרה אלף מאותם היהודים אשר השחיתו את האומה היו מותקפים בגז, בדיוק כמו שקרה למאות אלפים מטובי הפועלים הגרמנים בחזית, אז הקורבנות במלחמה לא היו לשווא.

קוריוז

לאחר המלחמה היטלר התגורר במחנה צבאי, ולפי מה שהוא מספר, הוא נהנה מאוד בחדרו הקטן ובמיוחד אהב להתבונן, מוקדם בבוקר, בעכברים הרעבים המתרוצצים בחדר ומיטיבים את ליבם בחתיכות לחם שזרק לעברם. הוא מכנה עכברים אלה "בהמות קטנות משעשעות" ומספר שהנאתו מהתבוננות ביצורים הרעבים הנהנים מהמזון נבעה מכך שהוא עצמו חש מחסור לא אחת בחייו ולכן יכול היה להזדהות עם הנאתם של העכברים.

נספחים

אישיותו של אדולף היטלר

היטלר הוא איש אלים ורק סומא לא יבחין בכך שכן Mein Kampf עמוס בביטויים אלימים כגון: "השמדה", "שיעבוד", "ברוטאליות", "אלימות", "מלחמה" ו"ניצחון".

לא צריך להיות פסיכולוג מדופלם כדי להבין שרגשי גדלות הם לחם חוקו של האיש.

די אם נזכיר את דברי היטלר שרק לעיתים רחוקות תכונות הפילוסוף והמנהיג מתכנסים באיש אחד – האישיות הדגולה. אומנם הוא לא אומר בפירוש שהוא מתכוון לעצמו אך ברור מעל לכל ספק שלמחבר *Mein Kampf* הכוונה.

היטלר חסיד של תפיסת עולם טוטאלית (*Weltanschauung*) חסרת גמישות שלא נתונה לשינויים מאחר שהיא תמיד נכונה – מעין דת חילונית. המנהיג האידיאלי בתנועתו, ובמדינה שיקים, על פיו יישק דבר מתוך הנחה מובלעת שהוא לעולם לא טועה.

היטלר מציע ללא שום היסוס ובביטחון רב, כמו נביא המבשר דת חדשה, תורת גזע דטרמיניסטית אלימה, חובקת עולם, שרק כפסע בינה לבין אלוהות חדשה.

קשה להימלט מהרושם שהיטלר אכן מאמין לחלוטין בשליחותו ובאידיאולוגיה הפשטנית וההרסנית של עצמו ואין לו שום ספק באמיתותה המוחלטת. מבחינתו, הוא האיש שגילה את האמת המוחלטת והבלתי מתפשרת ובזה טמונה הקיצוניות שלו – מן קיבעון מחשבתית מתנשא.

לא יהיה לחלוטין מופרך להגיד שרגשי הגדלות של היטלר נובעים מרגשי נחיתות שכן הוא לא הצליח בצעירותו להתקבל לאקדמיה לצירור וגם העובדה שלא סיים את לימודיו התיכוניים לא הוסיפה לביטחונו העצמי. הוא גם חש כגרמני נרדף באימפריה האוסטרו-הונגרית הרב-לאומית. מעניין, היטלר לא מציין בשום מקום שהוא נרדף באופן אישי על ידי יהודים – אולי כדי להציג את שנאתו ליהודים כאובייקטיבית.

היטלר הוא איש של קצוות הרואה הכול בשחור-לבן. מצד אחד הוא שונא שנאה יוקדת יהודים, קומוניסטים, פציפיסטים, בונים חופשיים, ליברלים, הומוסקסואלים, קפיטליסטים, דמוקרטים וכו', אך מצד שני, הוא מאוהב בארצו ועמו קצת יותר מדי.

מצד אחד הוא משתייך לגזע הארי העליון, יוצר התרבות האנושית עלי אדמות, אך מצד שני גרמניה שלו חלשה ונרדפת על ידי היהודים, הבולשביקים והצרפתים, חורשי רעתה, עד כדי כך שכליה מיידית מרחפת מעל ראשה.

היטלר מצטיין בראייה פשטנית של ההיסטוריה שכן הוא מבין תהליכים מורכבים דרך הכוונת של תורת הגזע הפשטנית והמוטעית.

רבים וטובים טוענים שהיטלר לקה בנפשו, אך מכל האמור לעיל הדרך עדיין רחוקה מכדי הסקת מסקנות מרחיקות לכת בדבר בריאותו הנפשית של האיש, משום שהיטלר הוא לא המנהיג היחיד המצטיין ברגשי גדלות ושאר מרעין בישין הדרים באישיותו תחת כפיפה אחת.

חשבתית לתומי שאולי הציורים של היטלר יודעים משהו שספרו מסתיר. לא צריך להיות מבקר אמנות גדול כדי להבין שהיטלר אהב לצייר בניינים ולא בני אדם. גם רקטור בית הספר לציור

בוניה סרב לקבלו ללימודי ציור בטענה שהוא מתאים יותר ללימודי ארכיטקטורה מאחר שציוריו הראו בבירור כישורים לכך. אך ברור שמחבתו היתרה לבנינים, על פני בני אדם, יהיה מפוקפק מאוד להסיק מסקנות מרחיקות לכת לגבי אישיותו של האיש.

בכל 720 עמודי הספר לא מוזכרת נוכחותה של אישה אף על פי שמדובר בספר אוטוביוגרפי של אדם צעיר. אני סבור שלא רצוי למהר ולהסיק מכך על נטיותיו המיניות של היטלר.

אף על פי שאיני פסיכולוג במקצועי, אומר שלעניות דעתי קשה לשים את האצבע על הפרעות קליניות באישיותו של היטלר, מתוך עיון ב-*Mein Kampf* בלבד, ואת הסיבה לשואה ולאסון הגדול שהמיט על האנושות יש לחפש במקום אחר. זה לא יהיה רציני לתלות את האירוע ההיסטורי המשמעותי ביותר (מלחמת העולם השנייה) מאז כיבושי אלכסנדר מוקדון במצבו הנפשי של איש אחד, ויהיה אשר יהיה, ולגמד השפעתם של זרמים היסטוריים, דתיים, כלכליים וחברתיים חשובים.

קצת סטטיסטיקה שאולי תטיל אור מזווית נוספת על אישיותו של האיש והאובססיות שלו. "יהדות" ו"יהודים" מוזכרים במיין קאמפף 520 פעם, הצרפתית, שנואי נפשו, רק 90 פעם, הכושים שלא היו אהובים על היטלר, בלשון המעטה, 16 פעם, ואילו הצוענים אפילו לא פעם אחת. לעומת זאת תנועת השמאל (סוציאל-דמוקרטים, מרקסיסטים, בולשביקים, סוציאליסטים, קומוניסטים) זכתה לכבוד דומה לזה של היהודים – 540 פעם. לעומת זה ברור, לפחות על פי הסטטיסטיקה, שיותר ממה שהיטלר שונא יהודים ושמאלנים הוא מאוהב בטרורף (תרתי משמע) בגרמניה שלו, בעם הגרמני ובגרמניות, המוזכרים לא פחות מ-1400 פעם.

הבנאליות של הרוע

אין שום צורך להרחיק עד לקן הקוקייה כדי לאתר פושעי מלחמה. ידועה העובדה שבדרך כלל נאצים נורמטיביים הם אלה שבצעו פשעים איומים – עובדה המטילה צל על ערכי התרבות המערבית הגורסת שחיים נורמטיביים וחינוך ראוי הם הערובה למוסריות, ולא היא.

ק. צטניק (יחיאל די-נור) הסביר בראיון טלביזיוני ב-1983 מדוע איבד את הכרתו כשהעיד במשפט אייכמן. לא היו אלה שנאה או פחד שהתעוררו לפתע כשניצב מול רב המרצחים. פתאום חלחלה אל מוחו המחשבה המייסרת והמפחידה שאייכמן, ששלח כל כך הרבה אנשים אל מותם, הוא בעצם אדם רגיל, והמשמעות היא שגם הוא (ק. צטניק עצמו), כמו רבים אחרים, מסוגל לעשות כמעשה אייכמן בתנאים מסוימים.

בדומה, חנה ארנדט (הוגת דעות וניצולת שואה) בספרה **אייכמן בירושלים: דו"ח על הבנאליות של הרוע** המבוסס על חוויותיה כעיתונאית, בסוקרה את משפט אייכמן עבור הניו יורקר, טענה שאייכמן הוצג על ידי התביעה במשפט כמפלצת, אף על פי שלא היה שונה מסביבתו באותה תקופה. לדעתה, הוא נעשה מרצח עקב נסיבות שלא הוא גרם להן. עמדותיה אלה של ארנדט גררו ביקורת ציבורית רבה אף על פי שהיגיון רב בצידן.

הרבה לפני שהיטלר הופיע בזירה הפוליטית, בנימין זאב הרצל הבין ששואה אכזרית עומדת להתרגש על העם היהודי, על אדמת אירופה, ויש להימלט באופן מידי מהתופת הממששת ובאה. הרצל הגיע למסקנה זו לא רק בגלל פרעות קישינב ומשפט דרייפוס אותו סיקר כעיתונאי אלא יותר מהיכרות עם האליטה האינטלקטואלית של זמנו. הרצל נדהם למשל

מהאנטישמיות של אויגן דירינג וביומנו כתב "אם סופר כדירינג, בעל שכל חודר ומעמיק ובעל השכלה חובקת עולם, עשוי לכתוב כגון אלה – מה עוד יש לקוות מן האספוסוף הנבער והמופקר?"

דברים אלה עולים בקנה אחד עם דברים שהיטלר מביא ב-*Mein Kampf* מפיהם של ענקי התרבות הגרמנית: שופנהאואר שאמר ש"היהודי הוא גדול אומני השקר", וגתה שהתנגד בתוקף לנישואי תערובת של יהודים עם נוצרים.

אם ענקי תרבות חושבים כך, אז מה יש לצפות מאדולף היטלר הקרתני שאפילו לא סיים תיכון – קל וחומר המוני העם הגרמני. אם בארזים נפלה שלהבת, מה יגידו אזובי הקיר.

מכל האמור לעיל ברור שהכתובת הייתה על הקיר, הרבה לפני היטלר, ואם לא הוא, אז היה מישהו אחר, בזמן אחר, אולי בצורה אחרת.

הסיבות לשואה

השואה התרחשה על רקע הימצאותם של המוני יהודים בגולה, והחיכוך הבלתי נמנע עם שכניהם, שבמהותו היה עימות בין שתי תרבויות זרות ועוינות זו לזו כשאחת, היהודית, תלושה מבסיס הקיום שלה וחסרת יכולת הגנה עצמית.

הסיבות לשואה:

1. סיבות כלכליות: דחיקת היהודים לעיסוקי ממון נצלניים, כמו מלווים בריבית וגובי מסים מטעם השלטונות, עקב האיסור שהוטל עליהם, במקומות רבים, לעסוק בעיסוקים יצרניים כמו תעשייה, צבא וחקלאות – מה שהגביר את העוינות ואת המתיחות בין היהודים לסביבה הנוצרית באירופה. תחרות בשוק העבודה במיוחד בערים הגדולות בתחומי המסחר והמקצועות החופשיים.
2. סיבות דתיות: המתח המובנה והעוינות הבסיסית שבין היהדות לנצרות על רקע תיאולוגי – רצח ישו ואי קבלת המשיח על ידי היהודים מצד אחד, ומצד שני, הרגשת אי הנוחות, של היהדות, מעצם תפיסת הנצרות הבסיסית שראתה עצמה כיורשתה ומחליפתה של היהדות כנושאת בחיקה את הברית החדשה בין אלוהים לאדם, לאחר שהישנה נכשלה.
3. קיומה של אנטישמיות קשה ומושרשת שבאה לידי ביטוי, בין היתר, בכליאת המוני יהודים בגטאות, כמו תחום המושב, מה שעודד יצירת תת-תרבות נפרדת ושונה שהעמיקה את הניכור בין הצדדים, וכן באי הרצון של הסביבה הנוצרית לקבל יהודים כאזרחים שווי זכויות (כשולן האמנציפציה). על כך עמד לנין שטען שהבידוד החברתי והתרבותי של היהודים שנכפה על ידי הגויים הוא הכוח המניע מאחורי האנטישמיות.
4. קיומן של אידיאולוגיות גזעניות, דרוויניסטיות ואנטישמיות שהיו פופולאריות באירופה במאה ה-19 ושסללו את הדרך בפני היטלר ומרעיו.
5. נסיבות היסטוריות שדחקו את העם הגרמני לפינה, כמו החשש הממושך מפירוק גרמניה מאז כיבושה בידי נפוליון ב-1806, המצב הכלכלי הקשה וההשפלה שהעם הגרמני חווה בעקבות מלחמת העולם הראשונה, כמו תשלום הפיצויים למדינות ההסכמה בעקבות חוזה ורסאי והפלישה הצרפתית לחבל הרוהר – מה שסלל את דרכן של אידיאולוגיות קיצוניות ואת דרכו של היטלר לשלטון.

ברור הוא שלא היטלר יצר את התנאים ההיסטוריים לשואה, אלא הוא ניצל אותם למטרותיו הפוליטיות בהאיצו את השלב האחרון של תהליכים אלה בבצעו את הפשעים עצמם. נוכל לומר שבמידה רבה היטלר היה יציר כפיה של מציאות היסטורית, שהניחה את התשתית לשואה, ולא יוצרה, אך היה שחקן מרכזי במימושה.

כל האמור לעיל לא פוטר את היטלר כהוא זה מהתואר המפוקפק של גדול הפושעים נגד האנושות בכל הזמנים ולא רק נגד היהודים.

ייחודיותה של השואה

ייחודיותה של השואה לא טמונה במספר הקורבנות הרב שכן אסונות לאומיים המתאפיינים במיליוני קורבנות קרו לפני ואחרי השואה.

מאפיין ייחודי בולט של השואה זה השימוש בתאי גזים ומשרפות בקנה מידה תעשייתי לצורך השמדה.

מאפיין ייחודי נוסף היה שלרשות מחולל השואה עמדה דוקטרינה גזענית דמונית סדורה בצורת Mein Kampf מה שלא עמד לרשות סטאלין ומרצחים אחרים. דוקטרינה זו, שסיפקה את המניע למעשה הנפשע, מגלמת יותר מכל את ייחודיות השואה. האידיאולוגיה הנאצית הציגה את היהודי כאויב דמוני עולמי והיסטורי העומד להחריב את האנושות כולה ולא רק כבעיה מקומית, פוליטית או כלכלית של העם הגרמני, כמו שהיה בטיהורים של סטאלין, השואה הארמנית או רצח העם ברואנדה (אפילו מוסוליני לא אימץ גישה זו). הסיבות שעמדו בבסיס השמדת היהודים לא היו אינטרסים "רציונליים" כי אם שיקולים אפוקליפטיים ערטילאיים. במילים פשוטות: ייחודיות השואה טמונה במניע למעשה ולא בהיקף הקורבנות. (זוהי תפיסתו של פרופסור Richard Evans – המחבר.)

"מיין קאמפף" כיצירה ספרותית

סופר גדול הוא לא.

ניכר שהיטלר הכיר היטב את הספרות ההיסטורית פוליטית והגזענית אנטישמית של תקופתו.

הספר ארוך ומסורבל עם חזרות מרובות, משפטים ארוכים ולא תמיד נהירים וסתירות רבות. בקלות יכול היה המחבר להשיל שלישי מאורך ספרו מה שהיה הופך את הקריאה לשוטפת יותר.

לאלה הסובלים מקוצר זמן ניתן להסתפק בכרך הראשון, מבין השניים, שכן הוא מציג בפרוטרוט את עיקרי התפיסה הנציונל-סוציאליסטית של אדולף היטלר ותורת הגזע שלו, בעוד הכרך השני ממוקד יותר במדיניות חוץ ונושאים ארגוניים שונים שניתן לוותר עליהם בחוסר זמן.

תהיה דעתו של הקורא על הספר ומחברו אשר תהיה, אך ברור שלא נוכל להתעלם מכך ש-*Mein Kampf* הוא מסמך היסטורי בעל חשיבות רבה להבנת אחת התקופות הסוערות בתולדות האנושות.

הצטערתי שלא יכולתי לקרוא את *Mein Kampf* בשפה הגרמנית, לא רק כי התובנות יכלו להיות מיוחדות יותר אלא גם מפני שהשפה הגרמנית, שהייתה שפת האם שלי, נמוגה לצערי במהלך השנים.

אף על פי שהנושא טעון לכל בן אנוש, קל וחומר לבן של ניצולי שואה, הספר מאפשר לגעת בהיסטוריה עצמה גם אם בצד האפל שלה.

מומלץ לקרוא למרות עכבות מובנות העלולות להתעורר עקב כך.

הגיגים לא מחייבים

אותי עניינו באופן מיוחד, במהלך קריאת הספר, כיצד נסיבות היסטוריות דחקו את העם הגרמני לפינה מסוכנת וכן פסיכולוגיית ההמונים של היטלר.

לאורך כל הספר בולטת העוינות המובנית שבין צרפת לבין גרמניה, ואין זה מקרה שהיטלר מגדיר את צרפת כ"גדולת אויבותיה של גרמניה" – דעה שגרמנים רבים חלקו – עקב העוינות בין גרמניה וצרפת הן על רקע דתי (קתוליות מול פרוטסטנטיות) והן על רקע פוליטי ומעשי האיבה בין הצדדים שנמשכו לאורך מאות בשנים ששיאם שתי מלחמות עולם עקובות מדם.

למרות כל אלה, כיום, צרפת וגרמניה בעלות ברית החיות בהרמוניה. תמהני האם זה לא רומז לכך ששלוש ייתכן גם בין מדינת ישראל לפלשתינים (כולל מדינות ערב) או שמא לשני הצדדים מצפות עוד כמה מאות שנים עקובות מדם שרק בסופן ילמד הלקח המר.

במהלך קריאת הספר נזכרתי באמירתו הפרובוקטיבית של ליבוביץ, שמתהלכים בקרבנו בעלי מנטאליות יהודו-נאצית. האם ליבוביץ התכוון באמירה זו לכך שהשורה הראשונה בהמנון הגרמני מהתקופה הנאצית "גרמניה, גרמניה, מעל הכול" מזכיר את סיסמת "ארץ ישראל השלמה"? או שמא לכך ש"אתה בחרתנו מכל העמים" יכול לבטא שאר רוח כשהמוני יהודים נאנקים בגולה תחת הצלפות שוט הפריץ, אך באותה מידה זה יכול להוות רעיון מסוכן כששולטים בעם זר?

בקיץ 2014 ביקרתי במחנות ההשמדה בפולין והייתה לי תחושה מטרידה שההרג של שישה מליון יהודים ועוד כחמישים מליון בני אדם בני עמים אחרים התאפשר, במידה רבה, עקב הכשרת הלבבות בעזרת ה"אנחנו והם". התעוררה אצלי השאלה באיזו מידה הדת והלאומיות / לאומנות תרמו את חלקן לכך.

עצוב שדווקא למנהיג ואיש כמו היטלר יש יותר נחישות ויושרה ממנהיגים רבים בעולם הדמוקרטי המערבי, בקיום הבטחות לבוחר ומימוש האג'נדה הפוליטית שלהם.

היטלר הוציא לפועל את רוב תוכניותיו שאותן פירט במיין קאמפף. היטלר מימש את מרחב המחיה לעם הגרמני, איחד את כל העמים דוברי הגרמנית, פגע אנושות בתנועות השמאל, ביטל את השיטה הפרלמנטרית הרב מפלגתית בגרמניה והקים מדינה נציונל-סוציאליסטית גזענית – מטלות לא פשוטות לביצוע גם אם הן שליליות לפי כל קנה מידה. לגבי שאלת גורל היהודים, עמדתו לא הייתה ברורה מלכתחילה.

היו כאלה ששיבו: נו טוב, זו לא חוכמה גדולה, היטלר היה דיקטטור ויכול היה לעשות ככל העולה על רוחו. לאלה אשיב שיש גם מנהיגים דמוקרטיים ראויים שמקיימים הבטחות לבוחר

ונמנעים משרלטנות פופוליסטית כמו שיש דיקטטורים שלא מקיימים אף מילה – הכול עניין של אישיות ותחושת השליחות של המנהיג והנסיבות שבהן הוא פועל.

האנטישמיות הייתה נפוצה באירופה שלפני מלחמת העולם השנייה, ועל כך אין עוררין. אך לעיתים משתמע, כשדנים בסיבות לשואה, שרובם הגדול של האירופאים השתתפו בחדווה במעשה ההשמדה. בסקר רב היקף שפורסם על ידי הליגה למניעת השמחה, ב-2015, עולה ש-30% מתושבי אירופה מחזיקים כיום בדעות אנטישמיות. גם אם המספר היה הרבה יותר גדול לפני מלחמת העולם השנייה ובמהלכה, צריך לזכור את המאבק שניהלו רבים וטובים בבולגריה למניעת גירושם של היהודים הבולגרים למחנות השמדה, הצלת יהודי דנמרק וגם את אלפי חסידי אומות העולם ששמו נפשם בכפם והצילו חיים. יש להביא בחשבון שבאותם זמנים אפלים, השואה התאפשרה גם מכיוון שלא הכול הגיע לידיעת הציבור, הן בגלל תקשורת לא מפותחת וגם משום שהנאצים הסוו היטב את מעשיהם.

את המאמר סיימתי לכתוב ב-28 בספטמבר 2016

יום פטירתו של שמעון פרס

קובץ DOC

http://www.ernarubin.org/julian/mein_kampf.docx

פרטים על המחבר

<https://www.linkedin.com/in/julianrubin>
<https://www.facebook.com/julian.rubin.79>
julianrubin2000@yahoo.com

רשמי מסע לפולין – קיץ 2014

http://www.ernarubin.org/poland_2014.html

שער השואה של משפחתנו

<http://www.ernarubin.org/holocaust.html>

האתר המשפחתי שלנו

<http://www.ernarubin.org>

כל הזכויות שמורות לצבי יוליאן רובין – ספטמבר 2016

rubin.tzvi@gmail.com